

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Waltrové a soudkyň Mgr. Diany Vebrové a JUDr. Kateřiny Holešovské v insolvenčním řízení

dlužnice: **OKD, a. s.**, IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Kuhnem
sídlem advokátní kanceláře BADOKH – Kuhn Dostál advokátní kancelář s. r. o.,
28. října 12, 110 00 Praha 1

do něhož vstoupilo:

Krajské státní zastupitelství v Ostravě
sídlem Na Hradbách 21, 729 01 Ostrava 1

o schválení reorganizačního plánu dlužnice

o odvolání věřitele č. 31 Citibank N. A., London Branch, se sídlem Citigroup Centre, Canada Square, Canary Wharf, Londýn, E14 5LB, Spojené království, registrační číslo BR001018, zastoupeného advokátem JUDr. Ing. Petrem Přecechtělem, se sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1, a o odvolání akcionáře dlužnice NWR Holdings B. V., sídlem Amsterdam, Amstelplein 1, PSČ 1096HA, Nizozemské království, registrační číslo 854287632, zastoupeného advokátem JUDr. Luděkem Chvostou, se sídlem White & Case (Europe) LLP, Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2017, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-B-357

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2017, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-B-357 se **potvrzuje**.

II. Odvolání věřitele č. 31 Citibank N. A., London Branch, se **odmítá**.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným usnesením soud prvního stupně schválil reorganizační plán dlužnice zveřejněný v insolvenčním rejstříku pod č. d. B-310 a B-311.
2. Na odůvodnění tohoto usnesení soud prvního stupně uvedl, že úpadek dlužnice byl zjištěn usnesením z 9. 5. 2016, usnesením z 12. 8. 2016 povolil soud prvního stupně reorganizaci dlužnice. Dne 30. 6. 2017 předložila dlužnice změněný a doplněný reorganizační plán, dne

14. 7. 2017 bylo vydáno usnesení o schválení zprávy o reorganizačním plánu a s ohledem na doplnění a změnu reorganizačního plánu byl termín schůze věřitelů, která měla rozhodnout o jeho přijetí či nepřijetí, změněn z 15. 6. 2017 na 24. 8. 2017. Dále soud prvního stupně uvedl, že předložený reorganizační plán byl založen na kombinaci následujících opatření: a) prodej části majetkové podstaty, tj. vkladu podstatné části závodu dlužnice do nové dceřiné akciové společnosti OKD Nástupnická, a. s., jejíž akcie budou následně prodány, b) výplatou části hotovostního zůstatku a c) získání peněžních prostředků z neprovozních pohledávek. Dlužnice předpokládá pokračování provozu celého podniku v rámci dceřiné společnosti OKD Nástupnická, a. s. Za účelem výplaty pohledávek nezajištěných věřitelů bude použita část hotovostního zůstatku dlužnice ve výši cca 34,9 mil. Kč a dále dlužnice předpokládá vytvoření a použití rezervních finančních prostředků k uspokojení zapodstatových pohledávek a vytvoření rezervy na útlum důlní činnosti. Zdroje pro uspokojení věřitelů budou vycházet z výtěžku prodeje akcií ve výši cca 79,5 mil. Kč, z výtěžku z provozu dlužnice (hotovostní zůstatek ve výši 200 mil. Kč), dále z rezervy na sporné pohledávky za majetkovou podstatou (ve výši 370 mil. Kč), z výtěžku neprovozních pohledávek a z likvidačního zůstatku. Neprovozními pohledávkami jsou pohledávky dlužnice ve sporech, v nichž vymáhá pohledávky za bývalými vlastníky dlužnice a členy jejího představenstva a dozorčí rady vzniklé v souvislosti s poručením péče řádného hospodáře ze strany těchto osob. Dále soud prvního stupně uvedl, do jakých skupin dlužnice rozdělila své věřitele v reorganizačním plánu. V odstavcích 4 až 40 odůvodnění napadeného usnesení soud prvního stupně popsal průběh nabídkového procesu, který předcházel zpracování reorganizačního plánu, citoval stanoviska účastníků nabídkového procesu i účastníků řízení v průběhu nabídkového procesu.

3. Soud prvního stupně s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ČR sen. zn. 29 NSČR 43/2013 hodnotil splnění jednotlivých předpokladů pro schválení reorganizačního plánu uvedených v ustanovení § 348 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 182/2006 Sb. (dále jen „IZ“).
4. K podmínce dle ustanovení § 348 odst. 1 písm. a) IZ, tedy souladu reorganizačního plánu s insolvenčním zákonem a jinými právními předpisy, soud prvního stupně zdůvodnil, že tato podmínka je splněna. Reorganizační plán obsahuje veškeré náležitosti dle ustanovení § 340 insolvenčního zákona a nebyl shledán ani nesoulad reorganizačního plánu s jiným právním předpisem. S ohledem na nutnost zajištění technického zabezpečení ve vytěžených lokalitách (s postupným ukončováním těžby) a omezení možnosti vzniku bezpečnostních rizik s tím spojených není reorganizační plán v rozporu se zákonem č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a státní báňské správě. Vzhledem k osobě investora je záruka, že veškeré tyto činnosti budou provedeny řádně a útlum dolů a jejich financování zajistí investor, který se k tomu zavázal bez ohledu na skutečné ekonomické výsledky společnosti OKD Nástupnická, a. s. Dlužnice plnila v průběhu procesu svědomitě veškeré své povinnosti vyplývající z insolvenčního zákona, komunikovala s insolvenčním správcem, poskytovala mu součinnost a předložila včas jak reorganizační plán, tak i zprávu k němu. K námitce společnosti Alcentra Limited (dále jen „Alcentra“), že reorganizační plán může být shledán v rozporu s právem Evropské unie, a to s ohledem na protiprávně poskytnutou veřejnou podporu v rozporu s čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, soud prvního stupně uzavřel, že v případě reorganizačního plánu dlužnice k postupu v rozporu s touto úpravou nedošlo, když dle jeho závěru nedošlo ani k poskytnutí veřejné podpory ve smyslu označeného článku. Uzavřel, že o veřejnou podporu by se mohlo jednat pouze, pokud by bylo plnění poskytnuto státem či ze státních prostředků, pokud

by narušilo hospodářskou soutěž tím, že poskytnutím této veřejné podpory by došlo ke zvýhodnění určitého subjektu či odvětví a podpora by ovlivnila obchod mezi členskými státy. Podle soudu prvního stupně však žádný subjekt zvýhodněn nebyl, nedošlo tedy ani ke zvýhodnění společnosti PRISKO a. s. (dále jen „PRISKO“) na úkor společnosti Alcentra, společnost PRISKO se totiž nezúčastnila nabídkového řízení vypsání dlužnicí a teprve poté, co dlužnice zjistila, že ani jedna z nabídek, které vzešly z nabídkového procesu, nesplňuje požadované náležitosti, podala svou nabídku společnost PRISKO. K veřejné podpoře by přitom mohlo dojít pouze tehdy, pokud by společnost PRISKO nabídla za koupi akcií částku vyšší, než činila nabídka společnosti Alcentra, k čemuž však v insolvenčním řízení dlužnice nedošlo. Společnost Alcentra nebyla poškozena či znevýhodněna, neboť její nabídka nesplňovala požadované formální náležitosti nabídkového řízení (viz odstavce 44 až 49 odůvodnění napadeného usnesení).

5. K podmínce pro schválení reorganizačního plánu uvedené v ustanovení § 348 odst. 1 písm. b) IZ, tedy k tomu, zda lze důvodně předpokládat, že není reorganizačním plánem sledován nepoctivý záměr, soud prvního stupně zdůvodnil, že při zjišťování splnění této podmínky vycházel z definice nepoctivého záměru obdobně, jako uvedl Nejvyšší soud ČR v usnesení sen. zn. 29 NSČR 14/2009, byť se jednalo o právní názor ve vztahu k oddlužení dlužníka. Ke skutečnostem, ve kterých společnost Alcentra spatřovala nepoctivý záměr dlužnice, soud prvního stupně uvedl, že důvodem odmítnutí nabídky této společnosti dlužnicí v nabídkovém řízení bylo dle dlužnice to, že nepodala důkaz nebo prohlášení o tom, že je připravena a má zájem na své náklady provést útlum dolů dlužnice, včetně informací o způsobu financování nebo prohlášení o dostatečném množství finančních prostředků k financování útlumu dolů, a dále, že nepodala popis svých současných obchodních aktivit, identity a důkazu o vlastnictví zájemce, včetně identity ultimátní mateřské společnosti akcionářů a beneficentů a identity a vlastnictví společnosti. Z žádného z podání společnosti Alcentra nelze zjistit konkrétní údaje vedoucí k osobě či osobám skutečných investorů s tím, že i v čl. 40 konečné nabídky tato společnost uvedla, že je vázána povinností mlčenlivosti vůči svým investorům, a to omezuje její možnost sdělovat informace. Je tedy nepochybné, že skutečná identita konečného investora ze strany společnosti Alcentra sdělena nebyla. Není tedy vůbec zřejmý původ finančních prostředků, které hodlá investor či investoři vložit do transakce dlužnice. O osobě investora by neměly existovat pochyby a požadavek dlužnice v tomto směru považuje soud prvního stupně za legitimní vzhledem k tomu, že dlužnicí byly podány žaloby o náhrady škody, neboť existuje podezření, že bývalí členové vedení dlužnice se dopustili jednání, které vedlo k úpadku dlužnice. Pokud by dlužnice nevěnovala při sestavování reorganizačního plánu dostatečnou pozornost výběru investora a nebylo by u osoby investora jednoznačně vyloučeno možné propojení s těmito osobami, pak právě by takový reorganizační plán mohl sledovat nepoctivý záměr. Tímto požadavkem se právě dlužnice snažila uvedenému riziku eliminovat a společnost Alcentra tuto její podmínku dostatečně hodnověrným způsobem nedoložila. Pokud jde o náklady na útlum dolů dlužnice, který předpokládá reorganizační plán, tak ve vztahu k tomuto závazku společnost Alcentra předpokládá, že provoz společnosti OKD Nástupnická, a. s. vygeneruje dostatek finančních prostředků k financování útlumu s tím, že dalším zdrojem má být možnost získat veřejné financování ve výši až 600 mil. Kč, a dále tato společnost nabídla založení svěřeneckého fondu, do něhož by vkládala peněžní toky z obchodních činností OKD Nástupnická, a. s. K tomu soud prvního stupně rovněž uvedl důvody, které dlužnicí

dle reorganizačního plánu vedly k závěru o nutnosti postupného útlumu jednotlivých důlních závodů (viz odstavec 56 odůvodnění napadeného usnesení). Soud prvního stupně dále k nabídce společnosti Alcentra zdůvodnil, že má za to, že tato společnost jako každý podnikatel, který kapitálově vstupuje do jiné společnosti (nabízenou kupní cenou 540 mil. Kč), především očekává, že jeho investice bude mít smysl a přinese mu zisk. Ochota společnosti Alcentra hradit očekávané náklady útlumu z vlastních prostředků zde však není, což je logické s ohledem na očekávaný vývoj trhu. Protože nabídka společnosti Alcentra nemůže být reálně zisková a protože tato společnost nepočítá s poskytnutím vlastních peněžních prostředků na financování útlumu dolů, uzavřel soud prvního stupně, že její nabídka je nedůvěryhodná a spekulativní, postrádá ekonomický smysl. Společnost Alcentra svou připravenost zrealizovat útlum dolů na své náklady nedoložila. Pokud jde o společnost Alcentra zpochybňovaný výběr společnosti PRISKO z důvodu oborové nezkušenosti, pak soud prvního stupně odkázal na argumentaci dlužnice na schůzi věřitelů, která uvedla, že 5. 4. 2017 bylo přijato usnesení vlády ČR č. 259, které dává dostatečné záruky týkající se schopnosti společnosti PRISKO řídit a kontrolovat důlní závody dlužnice. V tomto usnesení je uvedeno i opatření, aby v případě nepříznivého ekonomického vývoje ve společnosti OKD Nástupnická, a. s. v souladu s pravidly veřejné podpory došlo k převodu jednotlivých důlních závodů za účelem další likvidace do majetku společnosti DIAMO, státní podnik. Pro nesplnění těchto dvou základních podmínek ukončila dlužnice nabídkové řízení a informovala společnost PRISKO o dosavadním vývoji. Společnost PRISKO zaslala dlužnici 30. 3. 2017 návrh smluvní dokumentace a ve dnech 4. a 5. 4. 2017 byla zaslána aktuální dokumentace správci, který v působnosti valné hromady udělil dlužnici souhlas s uzavřením konečného znění smlouvy. Dne 6. 4. 2017 uzavřela dlužnice se společností PRISKO smlouvu o převodu akcií, o čemž téhož dne informovala věřitelský výbor a všechny přítomné na schůzi věřitelů. Přitom již dne 10. 4. 2017 uplynula lhůta k předložení reorganizačního plánu. Soud prvního stupně uzavřel, že pro dlužnici neexistovala žádná jiná konkrétní nabídka, na základě které by byla schopna sestavit reorganizační plán, když společnost Alcentra pochybnosti dlužnice ohledně věrohodnosti nabídky nerozptýlila, i z jejích následujících podání je pak zřejmé (viz dopis ze 4. 7. 2017), že na svých postojích setrvává. Postup dlužnice proto byl pochopitelný, dostala se totiž do časové tísně a hrozby, že by byl úpadek řešen formou konkursu, a přitom ze znaleckého posudku bylo zřejmé, že uspokojení nezajištěných věřitelů v případě konkursu by bylo nulové. Na to soud prvního stupně zdůraznil, že insolvenční zákon ani žádný jiný právní předpis neukládá dlužnici, aby realizovala výběrové řízení. Postup dlužnice nelze hodnotit jako jednání, jímž by sledovala nepoctivý záměr. Výše nabízené kupní ceny společností Alcentra oproti společnosti PRISKO nebyla rozhodujícím hlediskem právě se zřetelem na nesplnění základních podmínek ze strany společnosti Alcentra a tento závěr byl vyjádřen věřiteli při schvalování reorganizačního plánu.

6. Při srovnání způsobu řešení úpadku dlužnice reorganizací a konkursem je jednoznačné, že reorganizační plán nabízí alespoň částečné uspokojení věřitelů, zatímco v případě řešení úpadku dlužnice konkursem nebudou nezajištění věřitelé uspokojeni vůbec a zajištění částečně, jak vyplývá ze znaleckého posudku. Způsob provedení reorganizace vychází z možností, které insolvenční zákon stanoví, a proto ani ve způsobu provedení reorganizace nelze spatřovat nepoctivý záměr dlužnice.
7. Pokud jde o námitku, že byla uzavřena smlouva se společností PRISKO dlužnicí bez vědomí věřitelského výboru (v rozporu s § 330 odst. 2 IZ), pak soud prvního stupně přisvědčil závěru

dlužnice, že byla v časové tísní, když 10. 4. 2017 měla uplynout lhůta k předložení reorganizačního plánu, přitom na schůzi věřitelů byli věřitelé o uzavření smlouvy informováni, když navíc smlouva nabývá účinnosti až nabytím účinnosti reorganizačního plánu a splněním podmínek uvedených v čl. 4.1 smlouvy o převodu akcií. Z postupu a jednání věřitelského výboru přitom je zřejmé, že k uzavření této smlouvy nebylo vydáno negativní stanovisko a že věřitelský výbor tuto smlouvu akceptoval. Proto ani v této skutečnosti nelze spatřovat nepoctivý záměr dlužnice.

8. Dlužnice v reorganizačním plánu a ve zprávě o reorganizačním plánu i v prezentaci, kterou předvedla na schůzi věřitelů 24. 8. 2017, jasně vysvětlila, jaké částky a z jakých zdrojů budou jednotlivým skupinám věřitelů vyplaceny, vysvětlila, jakým způsobem bude naloženo s výtěžkem z neprovozních pohledávek a s likvidačním zůstatkem a jakým způsobem budou tvořeny rezervy a jaký je účel těchto rezerv. Dlužnici nelze přičítat k tíži, že by snad upřednostňovala zájmy státu, když, jak je zdůvodněno výše, žádný komerční subjekt nepodal takovou nabídku, která by umožňovala zpracování reorganizačního plánu.
9. Ke splnění podmínky pro schválení reorganizačního plánu uvedené v ustanovení § 348 odst. 1 písm. c) IZ soud prvního stupně uvedl, že při hlasování o přijetí reorganizačního plánu hlasovala pro jeho přijetí skupina 1 a skupina 2 (s výjimkou věřitelů, kteří se zdrželi hlasování) i skupina 3. Skupinu č. 4 tvoří věřitel, jehož pohledávka není dotčena reorganizačním plánem, proto se má za to dle § 347 odst. 4 IZ, že tato skupina reorganizační plán přijala. Jediný, kdo prostřednictvím hlasovacího lístku hlasoval proti přijetí reorganizačního plánu, byl akcionář dlužnice společnost NWR Holdings B. V. (dále jen „NWR“), který tvoří skupinu věřitelů č. 5. Soud prvního stupně uzavřel, že i když věřitel této skupiny hlasoval proti přijetí reorganizačního plánu, že lze reorganizační plán schválit, neboť akcionář dlužnice neobdrží žádné plnění a jsou splněny podmínky dle ustanovení § 349 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona. Podle reorganizačního plánu totiž skupina nezajištěných věřitelů nezíská plnění ve výši odpovídající jmenovité hodnotě zjištěných pohledávek navýšených o úrok ke dni předpokládané účinnosti reorganizačního plánu. Lze tedy uzavřít, že reorganizační plán zajišťuje rovné zacházení s každou zjištěnou pohledávkou v rámci každé skupiny věřitelů a je ke všem ostatním skupinám věřitelů spravedlivý.
10. Ke splnění podmínky pro schválení reorganizačního plánu uvedené v ustanovení § 348 odst. 1 písm. d) IZ soud prvního stupně uvedl, že při porovnání finanční výhodnosti vychází ze znaleckého posudku vyhotoveného společností A-Consult plus s. r. o., který věřitelé schválili na schůzi věřitelů 6. 4. 2017. Z něho je jednoznačný závěr, že řešení úpadku dlužnice reorganizací je pro věřitele výhodnější než prohlášení konkursu na majetek dlužnice, neboť v případě konkursu nebudou nezajištění věřitelé uspokojeni vůbec, zajištění jen částečně.
11. K podmínce pro schválení reorganizačního plánu uvedené v § 348 odst. 1 písm. e) IZ soud prvního stupně uvedl, že i tato podmínka byla splněna, neboť, jak vyplývá z reorganizačního plánu i ze zprávy o reorganizačním plánu i ze zprávy insolvenčního správce z 21. 8. 2017, všechny pohledávky za majetkovou podstatou i pohledávky postavené na roveň těmto pohledávkám jsou průběžně hrazeny.
12. Soud prvního stupně dále poukázal na to, že z přihlášených 560 věřitelů hlasoval výslovně proti přijetí reorganizačního plánu jen akcionář dlužnice. Od zveřejnění reorganizačního plánu až do schůze věřitelů žádný z věřitelů proti návrhu reorganizačního plánu ničeho nenamítal,

s výjimkou věřitele č. 31 a dále společnosti Alcentra. Je tedy dle jeho názoru zřejmé, že reorganizační plán hájí společný zájem všech věřitelů.

13. Soud prvního stupně dále zdůraznil, že u společností, které měly negativní stanovisko k reorganizačnímu plánu (tj. věřitel č. 31, společnost Alcentra a akcionář dlužnice), je zřejmá propojenost těchto subjektů. Akcionář dlužnice vydal dluhopisy, za něž dlužnice převzala ručení. Pohledávka věřitele č. 31 vznikla z toho důvodu, že dle uzavřené dokumentace k emisi dluhopisů je jedním ze subjektů, kteří mohou tuto pohledávku za dlužníci z titulu ručení samostatně vymáhat. Z vyjádření společnosti Alcentra pak vyplývá, že je schopna ovlivnit jednání věřitele č. 31 v insolvenčním řízení dlužnice, když vlastní přibližně 43 % nadřazených zajištěných dluhopisů v hodnotě 300 mil. €, které vydala společnost NWR N. V. Již na základě této skutečnosti lze konstatovat, že tyto subjekty s ostatními věřiteli nesdílí společný zájem, neboť úpadek preferují řešit konkursem.
14. Soud prvního stupně dále zdůvodnil, že žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen či nedovoleně zvýhodněn a že reorganizační plán směřuje k rychlému, hospodárnému a co nejvyššímu uspokojení věřitelů. Tento závěr činí přesto, že nabídka společnosti Alcentra, tedy nabízená kupní cena za akcie, byla vyšší než nabídka společnosti PRISKO. Jak je zdůvodněno výše, nabídka společnosti Alcentra přes výši kupní ceny nesplňovala formální náležitosti, když nesdělila identitu konečného zájemce a nezavázala se k financování útlumu dolů z vlastních prostředků. Tyto podmínky splnila společnost PRISKO, jejímž jediným akcionářem je stát (resp. Ministerstvo financí ČR). Námitka nevýhodnosti reorganizačního řešení oproti konkursu je nepřijatelná, když ve znaleckém posudku byly náklady související s útlumem vyčísleny v částce minimálně 8 683 000 000 Kč, přičemž likvidační hodnota majetkové podstaty činí 3 050 000 000 Kč. Soud prvního stupně zdůraznil, že již ze stanoviska jednotlivých věřitelů ke schválení reorganizačního plánu je zřejmé, že nabídka společnosti PRISKO je pro ně důvěryhodnější než nabídka společnosti Alcentra. Osoba investora totiž dostatečně garantuje, že veškeré náklady útlumu budou hrazeny i v případě nepříznivých výsledků společnosti OKD Nástupnická, a. s., k čemuž se společnost PRISKO zavázala.
15. Soud prvního stupně zdůraznil, že ke stejným závěrům dospěl i insolvenční správce dlužnice (viz jeho vyjádření z 21. 8. 2017) i Krajské státní zastupitelství v Ostravě (viz jeho vyjádření z 25. 8. 2017).
16. Toto usnesení napadli odvoláním věřitel č. 31 Citibank N. A., London Branch (dále jen „Citibank“) a akcionář dlužnice, společnost NWR.

Odvolání Citibank

17. Odvolatel Citibank ve svém odvolání především zdůraznil, že výkladem ustanovení § 350 odst. 1 IZ je nutno dospět k závěru, že je osobou, která má aktivní legitimaci k podání odvolání, neboť je věřitelem, který by byl hlasoval proti schválení reorganizačním plánu, ale nezákonně a nepřezkoumatelným rozhodnutím mu bylo jeho hlasovací právo odepřeno. Aktivní legitimaci je nutno dovodit i z toho, že podle ustanovení § 52 odst. 3 a 4 IZ je v rámci tohoto odvolání možné přezkoumat rozhodnutí o nepřiznání hlasovacího práva. Nelze tedy dle jeho názoru vycházet z toho, že o reorganizačním plánu nehlasoval, když jediným důvodem, proč se tak stalo, bylo to, že mu to insolvenční soud neumožnil. Dále uvedl, že má za to, že napadené usnesení spočívá na nesprávném právním posouzení věci, v jehož důsledku pak v rozporu s ustanovením

§ 348 odst. 1 písm. b) IZ soud prvního stupně nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a dalším okolnostem, když pro takový postup nebyly splněny předpoklady a dále když řízení je zatíženo také jinými vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Jsou tedy dány odvolací důvody podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. b), c) a g) o. s. ř. Odvolatel dále specifikoval své jednotlivé odvolací důvody spočívající v tom, že soud prvního stupně dle jeho názoru nepřihlédl k nepoctivému záměru dlužnice, když nesprávně tento pojem vyložil, neboť nepoctivý záměr je nutno spatřovat i v tom, že dlužnice odmítla nejvyšší nabídku společnosti Alcentra, dále reorganizační plán je v rozporu s právem Evropské unie, neboť smlouva uzavřená mezi dlužnicí a společností PRISKO představuje nedovolenou veřejnou podporu a porušuje čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, mezi dlužnicí a společností PRISKO je dán střet zájmů, když na základě úvěrové smlouvy uzavřené mezi těmito subjekty jsou členem představenstva dlužnice a jejím finančním ředitelem osoby nominované společností PRISKO, které participovaly na nabídkovém procesu. Navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odvolání NWR

18. Odvolatelka společnost NWR v odvolání namítala, že předcházející insolvenční řízení dlužnice je zatíženo vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, když insolvenční soud nepřihlédl ke skutečnostem a důkazům, které vyplynuly v průběhu řízení ohledně nepoctivého záměru dlužnice a možného uspokojení věřitelů v případě konkursu, insolvenční soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním ohledně okolností přípravy reorganizačního plánu a nesprávně posoudil splnění podmínek stanovených v insolvenčním zákoně pro schválení reorganizačního plánu. Odvolatelka namítala:
19. Insolvenční soud nevyvodil řádné důsledky z rozporného postoje dlužnice k pohledávkám společnosti Citibank, když dlužnice nejprve pohledávky tohoto věřitele v dlužnickém insolvenčním návrhu označila jako nejvyšší pohledávku věřitele a následně při přezkumném jednání jak dlužnice, tak insolvenční správce pohledávky tohoto věřitele popřeli.
20. Již při hlasování věřitelů o povolení reorganizace dlužnice nemohla hlasovat společnost Citibank, kterou přitom dlužnice uvedla v insolvenčním návrhu jako věřitele majícího pohledávku ve výši, která přesahuje polovinu všech známých závazků dlužnice.
21. Insolvenční soud nesprávným postupem způsobil prodloužení lhůty k přípravě reorganizačního plánu dlužnice, zpomalení řízení a poškození věřitelů, když v rozhodnutí o povolení reorganizace stanovil lhůtu k vypracování znaleckého posudku téměř o 3 měsíce delší než lhůtu k předložení reorganizačního plánu. Tím dal dlužnici najevo, že jí umožní prodloužení lhůty k předložení reorganizačního plánu, neboť je zřejmé, že bez schváleného posudku znalce o ocenění majetkové podstaty nelze reorganizační plán sestavit a připravit o něm zprávu.
22. Insolvenční soud na schůzi věřitelů, která dne 24. 8. 2017 rozhodovala o schválení reorganizačního plánu (a stejně i na schůzi věřitelů 6. 4. 2017), nepřiznal věřiteli č. 31 hlasovací práva. Přitom tento věřitel podal návrh na přiznání svého hlasovacího práva více než 7 dní před druhou uvedenou schůzí věřitelů, a to dne 16. 8. 2017 (dle novelizovaného znění IZ), který obsahoval rozsáhlá skutková tvrzení a byl doložen rozsáhlými listinami. Usnesení, kterým o tomto návrhu insolvenční soud rozhodoval, nemělo však náležitosti vyžadované občanským soudním řádem a jeho zdůvodnění uvedené v protokole ze schůze věřitelů postrádá jakékoliv

odůvodnění, ačkoliv nebyly splněny podmínky ustanovení § 169 odst. 2 o. s. ř. pro to, aby usnesení nemuselo obsahovat odůvodnění. Tímto postupem insolvenční soud nezajistil, aby v souladu s ustanovením § 5 písm. a) IZ nebyla společnost Citibank nespravedlivě poškozena. Insolvenční soud by měl zohlednit práva většiny věřitelů dlužnice, kteří pro přijetí reorganizačního plánu buď nehlasovali, nebo s ohledem na popření jejich pohledávek ani hlasovat nemohli.

23. Nesprávně bylo vydáno předběžné opatření, kterým soud prvního stupně i soud odvolací zcela vyhověli návrhu dlužnice ze dne 25. 5. 2016, aby k účinnosti rozhodnutí jediného společníka v působnosti valné hromady dlužnice a k rozhodnutí společníků mimo valnou hromadu byl vyžadován souhlas prozatímního věřitelského výboru a do doby jeho jmenování souhlas insolvenčního soudu. Tím byl legalizován postup dlužnice, která následně činila kroky vedoucí k provedení reorganizace tak, aby zajistila kontrolu nad obchodním závodem ze strany státu na úkor svých věřitelů.
24. Obsah napadeného usnesení neodpovídá požadavkům § 157 odst. 2 o. s. ř. a je nepřezkoumatelné. Insolvenční soud popisoval přípravu reorganizačního plánu včetně nabídkového řízení a uzavření smluv se společností PRISKO tím způsobem, že pouze opsal to, co uvedla dlužnice v reorganizačním plánu a zprávě o reorganizačním plánu a ve vyjádřeních k výtkám věřitelů k reorganizačnímu plánu. Přitom takový postup výslovně ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. zapovídá.
25. Dlužnice řádně neinformovala věřitelský výbor o nabídkovém procesu na jednání dne 20. 3. 2017 a na schůzi věřitelů dne 6. 4. 2017 (téhož dne podepsala dlužnice smlouvu se společností PRISKO bez souhlasu věřitelského výboru). Dlužnice v rozporu se zákonem uzavřela smlouvu se společností PRISKO bez souhlasu věřitelského výboru, a dokonce i bez jeho povědomí o tom, že takovou smlouvu dlužnice vyjednává (viz strana 7 zápisu z druhé schůze věřitelů ze dne 6. 4. 2017, č. d. B-278). Tento rozpor se zákonem se insolvenční soud pokouší v usnesení omlouvat a tzv. „dovysvětlovat“ (tím, že smlouva nabyde účinnosti až po schválení reorganizačního plánu a po splnění podmínek uvedených ve smlouvě).
26. Dlužnice při vyhodnocování nabídek v nabídkovém řízení nejednala se společností Alcentra. Insolvenční soud rovněž nereagoval na vyjádření Alcentra k reorganizačnímu plánu a k jeho přílohám, které obsahují důkazy, že dlužnice sledovala při přípravě a předložení reorganizačního plánu a zprávy o něm nepoctivý záměr. Nedošlo k porovnání nabídek společností Alcentra a PRISKO, bylo upřednostňováno řešení útluhu dolů před vyšší uspokojení nezajištěných věřitelů. Přitom útlum dolů má být financován z provozu „OKDN“, tedy stejně jak navrhovala společnost Alcentra, která navíc nabízela zřízení zvláštního svěřeneckého fondu pro správu těchto finančních prostředků odděleně od ostatních finančních prostředků „OKDN“. Odvolatelka argumentovala proti námitkám, že společnost Alcentra nesplnila podmínky nabídkového řízení tím, že tyto podmínky mohla splnit, pokud by s ní dlužnice jednala způsobem obvyklým v podobných řízeních s mezinárodním prvkem. Společnost Alcentra nabídla takovou kupní cenu, že by uspokojení věřitelů bylo násobně vyšší než snad může být na základě smlouvy s PRISKO. Dále argumentovala tím, že se jednalo o zcela neúspěšné výběrové řízení, které dlužnice pořádala bez odborné externí pomoci M & A poradce se zkušeností z velkých mezinárodních transakcí. Dlužnice se měla s renomovaným zájemcem Alcentra dohodnout, a to v zájmu uspokojení věřitelů v co nejvyšší míře. Odvolatelka dále zpochybňovala závěry

soudu prvního stupně o jejím propojení s věřitelem č. 31 a společností Alcentra uvedené v odstavci 72 napadeného usnesení. Uvedla, že Citibank je agentem pro zajištění zastupujícím tzv. seniorní věřitele skupiny NWR, a proto jedná jako přihlášený věřitel dlužnice a domáhá se v insolvenčním řízení uznání pohledávky Citibank představující pohledávky těchto věřitelů. Odvolatelce je s ohledem na předcházející jednání se společností Alcentra známo, že Alcentra drží určitou část pohledávek seniorních věřitelů vůči skupině NWR. Odvolatelka a její mateřské společnosti NWR, NW a NWR Plc udržují trvale otevřený dialog se všemi svými věřiteli a vlastníky, neuzavřely však žádnou smlouvu ani jiné ujednání ohledně výsledku tohoto insolvenčního řízení.

27. Je nesprávný závěr insolvenčního soudu, že společnost PRISKO jako investor má předpoklady pro řízení činností dlužnice, když tento investor ke dni uzavření smlouvy 6. 4. 2017 ani ke dni předložení reorganizačního plánu prokazatelně neměl žádnou zkušenost s řízením hornické činnosti ani jiných velkých průmyslových podniků na rozdíl od renomované finanční instituce Alcentra.
28. Dlužnice v reorganizačním plánu nekonkretizovala věřitele s pohledávkami za majetkovou podstatou a s pohledávkami jim na roveň postavenými v době předložení reorganizačního plánu, když uvedla pouze celkovou výši těchto pohledávek včetně DPH. Nedostatek nebyl odstraněn ani v příloze č. 11 reorganizačního plánu (k tomu odkázala odvolatelka na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 11. 2012, č. j. KSPH 37 INS 1460/2009, 29 NSČR 18/2010-B-270 s tím, že již tento nedostatek je důvodem pro zamítnutí reorganizačního plánu, neboť nemohl úspěšně projít testem dle § 348 odst. 2 insolvenčního zákona). Společnost PRISKO byla neodůvodněně zvýhodněna, neboť podle smlouvy o spolupráci má obdržet část rezervy na sporné pohledávky za majetkovou podstatou, neboť reorganizační plán v části 2.3.5 neobsahuje, na rozdíl od všech ostatních rezerv předpokládaných reorganizačním plánem, žádné ustanovení o tom, jak by měla být nevyčerpaná rezerva na sporné pohledávky za majetkovou podstatou, která je odhadována na 370 mil. Kč, použita pro uspokojení věřitelů dlužnice. „Nelze tudíž vyloučit“, že by tuto částku převedla dlužnice ve prospěch společnosti „OKDN“, tedy fakticky do vlastnictví společnosti PRISKO, která by tak byla neodůvodněně zvýhodněna.
29. Závěr insolvenčního soudu, že podle reorganizačního plánu nedochází k poskytnutí neslučitelné veřejné podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), je nesprávný. O zakázanou veřejnou podporu dle tohoto ustanovení se jedná vždy, pokud došlo a) k poskytnutí veřejných prostředků, b) je zvýhodněn určitý podnik nebo odvětví, c) hrozí narušení soutěže a d) je dotčen obchod mezi členskými státy EU. Předložení nabídky ze strany státem vlastněné společnosti PRISKO na odkup akcií „OKDN“ z majetku dlužnice představuje plnění veřejných prostředků. Vláda ČR přijala usnesení, kterým odsouhlasila společnosti PRISKO podání nabídky na koupi majetku dlužnice. Bez této státem projevené vůle by společnost PRISKO v celém procesu reorganizace dlužnice nefigurovala. Tímto postupem společnost PRISKO poskytla výhodu dlužnici na úkor jejích konkurentů v oblasti uhelného a těžářského průmyslu. Byly tedy splněny podmínky zvýhodnění jednoho podniku (soutěžitele) na úkor jiných. Taková podpora má dopad i na obchod mezi členskými státy EU, neboť soutěž v uhelném sektoru probíhá i přeshraničně. Závěry insolvenčního soudu, které tuto skutečnost vyvrací tím, že společnost PRISKO nenabídla vyšší cenu než jiný soukromý uchazeč, nejsou správné. Dlužnice byla rozhodnutím insolvenčního soudu uznána za insolventní společnost, tedy

za „podnik v obtížích“ ve smyslu pokynu Komise pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci nefinančních podniků v obtížích (214/C249/01) či nařízení Komise EU č. 651/2014. Přitom z odstavce 18 pokynů Komise vyplývá výjimka aplikace pokynů Komise pro společnosti v odvětvích těžby uhlí, která platí jen v těch případech, kdy Komise přijala speciální pravidla pro uhelný sektor, která však existují pouze v podobě rozhodnutí Rady 2010/787/EU týkající se schválení veřejné podpory pro důl Paskov. Rozhodnutí Rady však není použitelné pro reorganizační plán směřující k odkupu akcií „OKDN“. Česká republika tedy porušila své závazky podle čl. 107 a 108 SFEU. Česká republika totiž podle čl. 108 odst. 3 SFEU Komisi neinformovala o záměrech poskytnout tuto podporu, přitom měla takové řízení neprodleně zahájit a zamýšlená opatření neprovádět, dokud Komise nepřijme konečné rozhodnutí.

30. Nepoctivý záměr dlužnice je nutno spatřovat i v tom, že věřitelé byli informováni (např. na schůzi věřitelů dne 11. 8. 2016) insolvenčním správcem, že je pro ně výhodnější řešení úpadku dlužnice reorganizací než konkursem, s tím, že v případě konkursu by pravděpodobně došlo k okamžitému ukončení činnosti dlužnice a následné likvidaci dolů a prodej dlužnice v konkursu by nemusel být úspěšným. Právní zástupce dlužnice na této schůzi konstatoval, že prohlášení konkursu by znamenalo fakticky ukončení podniku dlužnice, aniž by uvedl, proč by se tak mělo stát. Soud prvního stupně se odvolává na znalecký posudek, přitom datum ocenění majetkové podstaty ve znaleckém posudku je 31. 12. 2016, zatímco § 155 odst. 1 IZ jasně stanoví, že pro účely ocenění majetkové podstaty na základě rozhodnutí insolvenčního soudu podle § 153 IZ platí, že provoz dlužníkovy podniku skončil ke dni podání znaleckého posudku a znalecký posudek byl podán až k 1. 3. 2017. Podle ustanovení § 261 odst. 1 IZ, prohlášením konkursu nekončí provoz dlužníkovy podniku, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak. V případě dlužnice přitom tak žádný právní předpis nestanoví. Provoz podniku dlužnice by tak mohl dle § 261 odst. 2 IZ skončit např. prodejem podniku jednou smlouvou, tj. prakticky s obdobnými důsledky pro nezajištěné věřitele, jako je navrhováno v reorganizačním plánu. Ze znaleckého posudku nelze dovozovat závěr, že je pro věřitele výhodnější reorganizace než prohlášení konkursu. Nezajištění věřitelé nebudou moci v reorganizaci uplatnit nárok na vrácení DPH, na tuto skutečnost nebyli v průběhu řízení žádným ze zúčastněných subjektů upozorněni. Přitom podle § 44 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, mohou věřitelé dlužníka v případě prohlášení konkursu na jeho majetek provést tzv. opravu daně a snížit si tak DPH na výstupu. Toto však nepřipouští tento zákon v případě řešení úpadku dlužnice reorganizací. Přitom podle propočtu odvolatelky zhruba 84 % z celkového počtu přihlášených nezajištěných věřitelů jsou plátcí DPH, takže pro ně by byl konkurs jednoznačně již z tohoto důvodu finančně výhodnější než reorganizace.
31. Insolvenční soud ani dlužnice nepochopili rozdíl mezi dlužnicí a „OKDN“ s tím, že reorganizační plán z povahy věci nemůže „OKDN“ zavazovat, takže nebude postupováno dle reorganizačního plánu, ale podle toho, jak se rozhodne či nerozhodne „OKDN“.
32. Insolvenční soud navíc ani nehodnotil, zda cena ve výši 79 596 264 Kč (čl. 3.1 smlouvy se společností PRISKO), kterou má PRISKO zaplatit za 100 % akcií „OKDN“, představuje cenu obvyklou, a proto i v tomto ohledu je posouzení věci neúplné, a tudíž nesprávné. Odvolatelka namítá vysoké náklady probíhajícího insolvenčního řízení, které činily dle přílohy 13.11 reorganizačního plánu do 30. 6. 2017 částku 14,678 mil. Kč, představující odměnu a hotové

výdaje insolvenčního správce a dalších 42,093 mil. Kč za právní služby poskytnuté dlužnici v souvislosti s insolvencí.

33. Odvolatelka poukazuje na to, že reorganizační plán byl předložen dvakrát, nejprve na č. d. B-281 a 282 spisu, který byl zveřejněn v insolvenčním rejstříku 11. 4. 2017, a změněný datovaný 30. 6. 2017 byl zveřejněn v insolvenčním rejstříku 12. 7. 2017 na č. d. B-310 a B-311. Dokument je psán komplikovaným jazykem, ve kterém se ztrácí souvislosti, podstatné náležitosti jsou potlačeny, zlehčovány, je těžko srozumitelný.
34. O nepoctivém záměru dlužnice svědčí i porušení pravidel o střetu zájmů dle zákona o obchodních korporacích č. 90/2012 Sb. (§ 76). Společnost PRISKO nominovala člena statutárního orgánu dlužnice, který pak jednal o uzavření smluv se společností PRISKO.
35. Navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, anebo pokud shledá napadené usnesení přezkoumatelným, pak aby napadené usnesení změnil tak, že návrh na schválení reorganizačního plánu zamítne.

Vyjádření k odvolání

36. K odvoláním se vyjádřila dlužnice, insolvenční správce dlužnice a Krajské státní zastupitelství v Ostravě.
37. Dlužnice uvedla, že odvolání věřitele č. 31 není po právu, věřitel o reorganizačním plánu nehlasoval a proti rozhodnutí insolvenčního soudu o odnětí jeho hlasovacího práva není odvolání přípustné. Dále ve svém vyjádření především zpochybnila subjektivní legitimaci NWR k podání odvolání s ohledem na pohledávku tohoto akcionáře dlužnice (§ 335 odst. 1 IZ), neboť ani v případě konkursu dlužnice se jeho právní postavení nezlepší a nedostane se mu žádného plnění. Dlužnice dále uvedla, že reorganizační plán není v rozporu s insolvenčním zákonem, když obsahuje veškeré náležitosti dle § 340 insolvenčního zákona i § 24a vyhl. č. 311/2007 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017, ani insolvenční správce dlužnice neshledal, že by byl reorganizační plán v rozporu s insolvenčním zákonem. Společnost Alcentra nespĺnila požadavky stanovené pro závaznou nabídku, dle dlužnice nelze směřovat výši kupní ceny a výši uspokojení věřitelů, jako činí odvolatelka, když věřitelé mají být podle reorganizačního plánu uspokojeni nejen z kupní ceny získané na základě smlouvy o převodu akcií, ale i z případného likvidačního zůstatku, výtěžku z neprovozních pohledávek, mimo jiné za panem Zdeňkem Bakalou, New World Resources N. V. a bývalými členy představenstva a dozorčí rady dlužnice. Z hlediska úspěšného provedení reorganizace a maximálního uspokojení věřitelů je tak podstatné, aby bylo postaveno najisto, že nabyvatel obchodního závodu dlužnice nebude spjat se Zdeňkem Bakalou, Peterem Kadasem, bývalým vedením dlužnice, osobami jim blízkými nebo osobami tvořícími s nimi koncern, neboť toto sepětí by mohlo vážně ohrozit vymahatelnost pohledávek za některými z uvedených osob. Společnost Alcentra však informace o koncových vlastnících a beneficentech neposkytla, přestože to byla jedna z podmínek závazné nabídky, se kterou byla seznámena od 15. 2. 2017. Insolvenční zákon vyžaduje, aby součástí reorganizačního plánu, resp. zprávy o něm, bylo i uvedení plnění ve prospěch osob, které jsou s dlužnicí propojené, takže dlužnice má zákonnou povinnost zajistit informace týkající se identity osob, které mají nabýt majetek z její majetkové podstaty na základě reorganizačního plánu. Námitka o tom, že reorganizační plán neobsahuje informace o zapodstatovaných věřitelích, není důvodná, reorganizační plán tyto informace má v části 1.7.9, 2.9, 3.5, 3.6 a v příloze č. 13.11. Je z něho

zřejmé, o jaké pohledávky se jedná, jaký objem zapodstatových pohledávek byl v minulosti uhrazen i odhad výše budoucích zapodstatových pohledávek, včetně uvedení zdrojů a způsobu jejich hrazení. Neobstojí ani tvrzení odvolatele o porušení čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, neboť hospodářská transakce nepředstavuje výhodu pro smluvního partnera, pokud je provedena v souladu s běžnými tržními podmínkami. Pokud jde o povinnost zajistit financování útlumu dolů, pak jen ze smlouvy o převodu akcií plyne, že společnost PRISKO zajistí a ponese náklady na útlum důlních závodů dlužnice a provede ho v souladu s právními předpisy. Z usnesení Vlády ČR č. 259 z 5. 4. 2017 pak plyne, že v případě nepříznivého ekonomického vývoje společnosti OKD Nástupnická, a. s., který by neodůvodňoval provedení útlumu jednotlivých dolů, má dojít i k převodu za účelem následné likvidace do majetku DIAMO, s. p. Společnost Alcentra závazky k převzetí povinnosti zajistit řádný útlum důlních závodů odmítla, v případě přijetí její nabídky by mohlo dojít k dalšímu úpadku dlužnice (či společnosti nabývající obchodní závod dlužnice). Dlužnice nejednala s nepoctivým záměrem, tuto skutečnost konstatovalo mimo insolvenčního správce i Krajské státní zastupitelství v Ostravě. Smlouva o spolupráci společností PRISKO z 6. 4. 2017 je součástí insolvenčního spisu, tvoří přílohu reorganizačního plánu, takže každý z věřitelů se s ní může seznámit. Nevyčerpaná rezerva na sporné pohledávky za majetkovou podstatou je dalším zdrojem dlužnice k uspokojení věřitelů, takže nemůže být použita pro společnost PRISKO. Námitka o střetu zájmů je rovněž nepřijatelná, když ani jedna z osob, které podle smlouvy o úvěru měly z 15. 8. 2016 být nominovány před započítáním svého působení u dlužnice, nevykonávala funkci statutárního orgánu, kontrolního orgánu, ani nebyla zaměstnána ve společnosti PRISKO nebo v subjektu tvořícím s touto akciovou společností koncern. Nominované osoby jednaly v souladu se zájmy dlužnice a úvěrová smlouva udělování pokynů ze strany společnosti PRISKO nominovaným osobám výslovně zakazovala (čl. 7 písm. i/ úvěrové smlouvy). Žádný z věřitelů účastníci se schůze věřitelů nehlasoval pro přiznání hlasovacího práva věřiteli č. 31 a rozhodnutí soudu prvního stupně o nepřiznání hlasovacího práva bylo řádně odůvodněno (viz strana 17 zápisu ze schůze věřitelů). Dále dlužnice poukázala na to, že reorganizační plán pro uspokojení přihlášených pohledávek věřitele č. 31 vytváří rezervy. Vysvětlila, proč úvěrovou smlouvu 15. 8. 2016 uzavřela právě se společností PRISKO, když se jí nepodařilo u žádného jiného subjektu zajistit možnost provozního financování. K údajné možnosti věřitelů provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty dlužnice zdůraznila, že příslušná pohledávka by musela vzniknout v období končícím 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku a přitom žádná z pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení dlužnice není starší 6 měsíců před rozhodnutím o úpadku dlužnice, takže žádný z věřitelů nemá možnost takovým způsobem svou daň na výstupu upravit. Navíc pro posuzování výhodnosti reorganizace oproti konkursu je realizace práva věřitele dle § 44 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty zcela nepřijatelná a je v rozporu s dosavadní insolvenční praxí. Při posuzování výše očekávaného uspokojení věřitelů v konkursu je nutno vycházet ze znaleckého posudku, z něhož vyplývá, že v takovém případě by výše uspokojení nezajištěných věřitelů byla nulová, zatímco v případě reorganizačního plánu je jejich uspokojení odhadováno na 0,35 % až 100 %. Napadené usnesení soudu prvního stupně je přezkoumatelné, je v něm dostatečně odůvodněno splnění všech podmínek, které jsou stanoveny v § 348 insolvenčního zákona, pro schválení reorganizačního plánu. Dlužnice věřitelský výbor informovala o stavu nabídkového procesu, což je zřejmé ze zpráv ze schůzí věřitelského výboru, a pokud věřitelský výbor přenesl svou působnost o informování věřitelského výboru o výsledcích nabídkového

procesu na schůzi věřitelů jako orgán nadřízený věřitelskému výboru, nelze to mít k tíži dlužnice. Navrhla, aby vzhledem k nedostatku subjektivní legitimace odvolatelky k podání odvolání, odvolací soud odvolání odmítl, anebo pokud by dospěl k závěru o existenci její subjektivní legitimace k podání odvolání, pak aby napadené usnesení potvrdil.

38. Insolvenční správce dlužnice ve vyjádření k odvoláním zdůvodnil, proč má za to, že není dána aktivní legitimace Citibank k podání odvolání a uvedl, že má za to, že není dána ani aktivní legitimace odvolatelky NWR k podání odvolání, když podáním odvolání nemůže ani tato odvolatelka dosáhnout pro sebe příznivějšího rozhodnutí. Pokud by dlužnice řešila svůj úpadek konkursem, její situace by se naopak zhoršila. Zdůrazňuje, že nepoctivý záměr dlužnice nelze spatřovat v tom, že nepřijala nabídku společnosti Alcentra, která se nezaručila za financování útlumu dolů a neobjasnila identitu svých konečných vlastníků. Navíc nabízená cena společnosti Alcentra nebyla stanovena jako fixní cena jednoznačně, ale obsahovala celou řadu podmínek, které by po vyhodnocení ze strany dlužnice znamenaly faktické snížení ceny bez možnosti tuto skutečnost ovlivnit ze strany dlužnice. Zdůraznil, že v jednání v režimu sestavování reorganizačního plánu není dlužnice zákonem nijak omezena, neboť insolvenční zákon nepodmiňuje, aby byl vybraný investor hledán prostřednictvím veřejné soutěže či výběrového řízení. Insolvenční správce rovněž nesouhlasí s argumentací ohledně střetu zájmů mezi dlužnicí a společností PRISKO. Dlužnice nepodléhá zákonu o střetu zájmů, a pokud jde o zákon o obchodních korporacích, pak tato úprava se vztahuje na vztahy mezi členy orgánů obchodních korporací a obchodními korporacemi a ovlivňuje vzájemná práva těchto subjektů s tím, že členové orgánu obchodní korporace mají oznamovací povinnost pro případ střetu osobních zájmů se zájmy této korporace. Přitom následkem nesplnění takové povinnosti je povinnost vydat obchodní korporaci prospěch, který v souvislosti s takovým jednáním dotčená osoba získala, a jiné následky zákon o obchodních korporacích nestanoví. Pokud jde o argumentaci ustanovením § 330 odst. 2 insolvenčního zákona ohledně předchozího souhlasu věřitelského výboru s uzavřením smluv se společností PRISKO, pak insolvenční správce odkazuje na to, že smlouva o nabytí akcií obsahuje šest odkládacích podmínek, z nichž jedna zahrnuje i právní moc rozhodnutí insolvenčního soudu o schválení reorganizačního plánu s tím, že se společnost PRISKO nemůže stát vlastníkem akcií společnosti OKD Nástupnická, a. s. před splněním všech těchto podmínek. Smlouva tedy nemůže být považována za právní úkon, který má pro majetkovou podstatu dlužnice zásadní význam ve smyslu ustanovení § 330 odst. 2 IZ. Smlouva byla uzavřena jako součást přípravy reorganizačního plánu, nikoliv tedy jako nakládání s majetkovou podstatou podle uvedeného ustanovení insolvenčního zákona. Schůze věřitelů je přitom věřitelským orgánem nejvyšším, a pokud se tedy v rámci hlasování o reorganizačním plánu vyjadřuje i k předloženým smlouvám, pak i kdyby teoreticky byl vyžadován souhlas věřitelského výboru k jejich uzavření, je zkonsumován souhlasem schůze věřitelů v rámci schválení celého reorganizačního plánu. Stanovisko dlužnice k existenci pohledávky Citibank nemůže být posuzováno jako důvod nepoctivého záměru dlužnice. Pokud jde o porušení předpisů o poskytování veřejné podpory, pak dlužnice kroky vedoucími k sestavení reorganizačního plánu nemůže porušovat právní předpisy upravující veřejnou podporu, a pokud by se mělo jednat o poskytování veřejné podpory ze strany společnosti PRISKO, pak by k ní mohlo dojít pouze v případě, pokud by kupní cena byla nepřiměřeně vyšší, než je cena tržní. Také by muselo dojít k poskytnutím nedovolené veřejné podpory k narušení hospodářské soutěže, tedy ovlivnění trhu mezi členskými státy. Hospodářská soutěž by byla narušena v případě, že finanční

pomoc poskytnutá státem posiluje pozici podniku na trhu ve srovnání s ostatními soutěžiteli. Vzhledem k tomu, že se v rámci reorganizačního plánu jedná o budoucí převod fungujícího závodu dlužnice prostřednictvím převodu akcií dceřiné společnosti OKD Nástupnická, a. s., nemůže být stanovení a uhrazení ceny za tento převod považováno za podporu, která by posilovala pozici dlužnice na trhu ve srovnání s ostatními soutěžiteli. Pokud jde o úpravu výše daně z přidané hodnoty u přihlášených a zjištěných pohledávek, pak insolvenční správce argumentuje tím, že se uplatní pouze u pohledávek, které plní zákonem stanovené podmínky, a to především vznik zdanitelného plnění v období končícím 6. měsícem před rozhodnutím o úpadku, když žádná z přihlášených pohledávek by nemohla podle informací insolvenčního správce této opravy využít. Navíc při této opravě výše daně se jedná o prostředky z veřejného rozpočtu, nikoliv z majetkové podstaty dlužnice, a proto nelze úpravu možného odpočtu DPH v konkursu považovat za ukazatel, na jehož základě by bylo možno poměřovat výhodnost či nevýhodnost jednotlivých způsobů řešení úpadku dlužnice. Jediní, kdo jsou oprávněni hodnotit reorganizační plán, jsou samotní věřitelé, kteří byli i v reorganizačním plánu o daňové problematice i o rizicích konkursu a reorganizace informováni a podpořili reorganizační plán, který je i z pohledu věřitelů výhodnější, neboť garantuje věřitelům určité procento plnění než hrozba nulového uspokojení v konkursu. Navrhl, aby odvolací soud buď obě odvolání odmítl, anebo pokud shledá, že některý z odvolatelů je k odvolání aktivně legitimován, aby napadené usnesení potvrdil.

39. Krajské státní zastupitelství v Ostravě se k odvoláním rovněž vyjádřilo, když především odkázalo na své vyjádření z 25. 8. 2017 (B-351). V něm se zcela ztotožnilo se závěrem dlužnice v tom smyslu, že společnost Alcentra nesplnila pravidla nabídkového procesu, když neuvedla identitu svých investorů, a uspokojivým způsobem se nezavázala k uhrazení nákladů na útlum dolů dlužnice. Pokud jde o důvody, pro které je nutné uvedení identity investora, pak se zcela ztotožnilo se závěry dlužnice v tom smyslu, že není možné, aby dlužnice, která eviduje jako mimoprovozní pohledávky pohledávky z titulu náhrady škody vůči konkrétním osobám, které se dopustily jednání, jež vedlo k úpadku dlužnice a poškození jejích věřitelů, založila svůj reorganizační plán na předpokladu, že nový investor bude případně opětovně spjat s těmito osobami, případně osobami jimi blízkými. Proto by o osobě investora neměly být žádné pochybnosti. Vzhledem k těmto okolnostem nepovažuje prodej obchodního závodu dlužnice za standardní transakci, a ztotožňuje se tedy s pro společnost Alcentra možná nestandardními požadavky v rámci nabídkového řízení dlužnice. Poukázalo na to, že způsob řešení úpadku dlužnice se nesmí dostat do kolize i s jinými veřejnoprávními předpisy, a to s ohledem na činnost dlužnice, i do rozporu se zákonem č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (§ 38 tohoto zákona). Způsob, jakým bude přistoupeno k útlumu dolů, totiž přímo souvisí s bezpečností blíže neurčeného množství osob a majetku. Proto se krajské státní zastupitelství ztotožňuje s názorem dlužnice, že je nutno, aby investor, který získá její obchodní závod, byl schopen a ochoten provést útlum dolů i na vlastní náklady, bude-li toho třeba. Je to společnost PRISKO, která deklaruje ochotu podílet se na úhradě útlumu dolů z vlastních prostředků bez ohledu na ekonomický vývoj závodu. Naopak u společnosti Alcentra vyvstávají pochybnosti ohledně její skutečné motivace a její nabídku hodnotí krajské státní zastupitelství jako spekulativní a nevěrohodnou. Z nabídky společnosti PRISKO lze předpokládat naplnění všech bodů reorganizačního plánu, který hodnotí krajské státní zastupitelství jako plán, který je veden poctivým záměrem jak k věřitelům dlužnice, tak ve směru ke všem zákonným požadavkům, které jsou na dlužnici v souvislosti s jejím podnikáním kladeny. Krajské státní

zastupitelství dále poukázalo ve vztahu k nutnosti zveřejnit identitu investorů na to, že společnost Alcentra dle vlastního prohlášení (bod 12 finální nabídky, č. d. B-312) uvedla, že noví investoři vlastní přibližně 43 % nadřazených zajištěných dluhopisů v hodnotě 300 mil. €, které vydala společnost NWR N. V. (mateřská společnost NWR B. V., která je akcionářem dlužnice). Ručení dlužnice za splacení těchto dluhopisů je přitom předmětem soudního sporu vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 32 ICM 3260/2016. Ve vztahu k pohledávkám za majetkovou podstatou dostal reorganizační plán zákonným požadavkům a ze závěru znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, že způsob řešení úpadku reorganizací je pro věřitele výhodnější než způsob řešení úpadku konkursem. Byly splněny všechny předpoklady pro schválení reorganizačního plánu. Ve sporu o popření pohledávky věřitele č. 31 bude nutno provést rozsáhlé dokazování, neboť soud nemá dosud k dispozici všechny prameny cizozemského práva, které jsou nezbytné pro posouzení věci. Není dosud možno tedy prohlásit, že názor insolvenčního správce a dlužnice v případě popření pohledávky tohoto věřitele je zjevně nesprávný. Proto nepovažuje za nesprávný závěr soudu prvního stupně, na základě něhož nepřiznal tomuto věřiteli hlasovací právo. Dále s poukazem na judikaturu Vrchního soudu v Praze uvedlo, že dlužnice byla oprávněna využít svého práva a měnit stanovisko k přihlášené pohledávce tohoto věřitele a takovýto postup nelze spojovat s posouzením poctivosti jejího záměru v reorganizaci. Nepřiznání hlasovacího práva věřiteli č. 31 shledává jako odpovídající skutkovému stavu v době rozhodování soudu.

Oprávnění odvolatelů k podání odvolání

40. Odvolací soud se především zabýval tím, zda odvolání byla podána osobami oprávněnými.
41. Dle odvolacího soudu věřitel č. 31 Citibank není osobou oprávněnou k podání odvolání proti napadenému usnesení soudu prvního stupně. Z ustanovení § 350 odst. 1 IZ totiž vyplývá, že proti rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu mohou podat odvolání jen ti z věřitelů, kteří hlasovali pro odmítnutí reorganizačního plánu. Přitom ze zápisu ze schůze věřitelů, na níž bylo hlasováno o schválení reorganizačního plánu, vyplývá, že věřitel č. 31 o přijetí reorganizačního plánu nehlasoval z toho důvodu, že mu soud prvního stupně jako věřiteli s popřenou pohledávkou hlasovací právo nepřiznal (§ 51 IZ). Věřitel č. 31 tedy není věřitelem, který by byl oprávněn ve smyslu § 350 odst. 1 IZ podat odvolání proti usnesení o schválení reorganizačního plánu dlužnice. Tuto aktivní legitimaci k podání odvolání mu nezakládá ani úprava v ustanovení § 52 odst. 4 IZ. Ta sice umožňuje, pokud je na hlasovacím právu věřitele závislé jiné rozhodnutí insolvenčního soudu, proti němuž je odvolání přípustné, aby v mezích odvolání proti takovému rozhodnutí byla přezkoumána i správnost rozhodnutí o hlasovacím právu věřitelů. To však neumožňuje rozšíření okruhu osob, které podle zákona jsou oprávněny podat odvolání proti rozhodnutí insolvenčního soudu, které je závislé na uvedeném hlasovacím právu. Z tohoto ustanovení vyplývá pouze to, že osoba, která je nadána aktivní legitimací k podání odvolání proti takovému rozhodnutí, může jako odvolací důvod uplatnit i pochybení při rozhodování o hlasovacích právech. Nesporně tedy ani toto zákonné ustanovení nepřiznává věřiteli č. 31 právo podat odvolání proti napadenému usnesení.
42. Odvolací soud proto odvolání věřitele č. 31 odmítl podle ustanovení § 218 písm. b) o. s. ř. (§ 7 IZ) jako podané osobou neoprávněnou.
43. Při hodnocení subjektivní přípustnosti odvolání NWR dospěl odvolací soud k závěru, že u tohoto akcionáře dlužnice je dána subjektivní přípustnost k podání odvolání proti

napadenému usnesení soudu prvního stupně. NWR je věřitelem dlužnice podle ustanovení § 335 IZ, který hlasoval pro odmítnutí reorganizačního plánu (§ 350 odst. 1 IZ). Přitom z pouhého znění výroku odvoláním napadeného usnesení, kterým byl schválen reorganizační plán dlužnice (neboť existenci případné újmy lze posuzovat výlučně jen z procesního hlediska), nelze bez dalšího usuzovat na to, že by tento věřitel nemohl změnou tohoto usnesení (tj. v případě řešení úpadku dlužnice konkursem) dosáhnout příznivějšího postavení.

44. *S účinností od 1. 7. 2017 byl zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), novelizován zákonem č. 64/2017 Sb. Podle ustanovení čl. II. bodu 1. přechodných ustanovení tohoto zákona, zákon č. 182/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije i pro insolvenční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v insolvenčním řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.*
45. *Podle ustanovení § 7 insolvenčního zákona (dále jen „IZ“), nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.*
46. *Odvolací soud po zjištění, že odvolání NWR bylo podáno včas a osobou oprávněnou a obsahuje odvolací důvody podřaditelné pod ustanovení § 205 odst. 2 písm. b/, c/, e/ a g/ o. s. ř.), přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 písm. c/, § 212a odst. 1, 2, 3 a 5 o. s. ř.), aniž ve věci nařizoval jednání (§ 94 odst. 2 písm. c/ IZ), a dospěl k následujícím závěrům.*
47. *Podle ustanovení § 340 odst. 1 IZ, reorganizační plán obsahuje vždy a) rozdělení věřitelů do skupin, s určením, jak bude nakládáno s pohledávkami věřitelů v jednotlivých skupinách, b) určení způsobu reorganizace, c) určení opatření k plnění reorganizačního plánu, zejména z hlediska nakládání s majetkovou podstatou, a s určením osob, které s ní mohou nakládat, včetně rozsahu jejich práv k nakládání s ní, d) údaj o tom, zda bude pokračovat provoz dlužnickova podniku nebo jeho části a za jakých podmínek, e) uvedení osob, které se budou podílet na financování reorganizačního plánu nebo převezmou některé dlužnickovy závazky anebo zajistí jejich splnění, včetně určení rozsahu, v němž jsou ochotny tak učinit, f) údaj o tom, zda a jak reorganizační plán ovlivní zaměstnanost v dlužnickově podniku, a o opatřeních, která mají být v tomto směru uskutečněna, g) údaj o tom, zda a jaké závazky vůči věřitelům bude mít dlužník po skončení reorganizace.*
48. *Podle ustanovení § 340 odst. 2 IZ, v reorganizačním plánu musí být též uvedeno, jak je zajištěno splnění pohledávek, ohledně kterých dosud nebyl skončen incidenční spor, a pohledávek vázaných na odkládací podmínku, jaká je výše částky určené k uspokojení těchto pohledávek pro každou skupinu věřitelů, do které byly zařazeny, a jaká je celková výše částky určené k uspokojení těchto pohledávek podle reorganizačního plánu.*
49. *Podle ustanovení § 340 odst. 3 IZ, reorganizační plán musí být sestaven tak, aby údaje v něm obsažené věrně zobrazovaly ekonomické a právní možnosti dlužníka.*
50. *Podle ustanovení § 340 odst. 4 IZ, náležitosti reorganizačního plánu stanoví prováděcí předpis.*
51. *Možné způsoby provedení reorganizace příkladmo vyjmenovává insolvenční zákon v ustanovení § 341 odst. 1 a v ustanovení § 341 odst. 2 stanoví, že v reorganizačním plánu může být uplatněno i více ze základních opatření podle odstavce 1, pokud to jejich povaha připouští.*

52. *Jaké doklady mají být předloženy s reorganizačním plánem v závislosti na navrhovaném typu reorganizace, stanoví insolvenční zákon v ustanovení § 342.*
53. *Podle ustanovení § 344 odst. 1 IZ, není-li dále stanoveno jinak, k projednání reorganizačního plánu a hlasování o jeho přijetí dochází na schůzi věřitelů, která je svolána jen za tímto účelem. O přijetí reorganizačního plánu se v takovém případě hlasuje ve skupinách věřitelů, stanovených reorganizačním plánem.*
54. *Podle ustanovení § 345 odst. 1 IZ, o přijetí reorganizačního plánu mohou věřitelé hlasovat i mimo schůzi věřitelů, a to i před podáním návrhu na povolení reorganizace nebo i před podáním insolvenčního návrhu, jestliže měli možnost seznámit se s informacemi, které svým obsahem a rozsahem odpovídají informacím, které musí být obsaženy ve zprávě o reorganizačním plánu; tím není dotčena informační povinnost dlužníka, jehož účastnické cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu.*
55. *Podle ustanovení § 345 odst. 2 IZ, výsledky hlasování dosažené mimo schůzi věřitelů se připočtou k výsledkům hlasování dosaženým na schůzi věřitelů. Je-li rozpor mezi hlasováním věřitele mimo schůzi věřitelů a jeho hlasováním na schůzi věřitelů, považuje se za rozhodné hlasování věřitele na schůzi věřitelů; o tom insolvenční soud tohoto věřitele neprodleně vyrozumí.*
56. *Náležitosti hlasování věřitelů mimo schůzi věřitelů upravuje insolvenční zákon v ustanovení § 346.*
57. *Podle ustanovení § 347 odst. 1 IZ, jestliže se pro přijetí reorganizačního plánu vyslovila většina hlasujících věřitelů skupiny, jejíž pohledávky představují nejméně polovinu celkové jmenovité hodnoty pohledávek hlasujících věřitelů této skupiny, platí, že tato skupina věřitelů reorganizační plán přijala.*
58. *Podle ustanovení § 347 odst. 2 IZ, jde-li o skupinu věřitelů uvedených v § 335, platí, že tato skupina přijala reorganizační plán, jestliže se pro jeho přijetí vyslovila většina společníků nebo členů dlužníka; u dlužníka se základním kapitálem musí souhrnný podíl těchto společníků nebo členů dlužníka současně představovat alespoň dvě třetiny základního kapitálu dlužníka.*
59. *Podle ustanovení § 347 odst. 3 IZ, má-li věřitel více pohledávek hlasujících zařazených do různých skupin, hlasuje prostřednictvím každé takové pohledávky v těchto skupinách zvlášť.*
60. *Podle ustanovení § 347 odst. 4 IZ, skupina věřitelů, jejichž pohledávky nejsou reorganizačním plánem dotčeny, se vždy považuje za skupinu, která reorganizační plán přijala; obdobně to platí pro jednotlivé věřitele této skupiny.*
61. *Podle ustanovení § 347 odst. 5 IZ, pokud hlasující věřitel přijal nebo odmítl reorganizační plán v důsledku jednání, které je v rozporu se zákonem nebo jej obchází, rozhodne insolvenční soud, jestliže dosud neschválil reorganizační plán, i bez návrhu a po jednání, že se k hlasu tohoto věřitele nepřiblíží. Rozhodoval-li tento hlas o přijetí nebo odmítnutí reorganizačního plánu, nařídí insolvenční soud nové hlasování o přijetí reorganizačního plánu.*
62. *Schválení reorganizačního plánu insolvenčním soudem je upraveno v ustanovení § 348 IZ. Podle odstavce 1 insolvenční soud schválí reorganizační plán, jestliže a) je v souladu s tímto zákonem a jinými právními předpisy, b) lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že jím není sledován nepoctivý záměr, c) jej každá skupina věřitelů přijala nebo se podle § 347 odst. 4 považuje za skupinu, která jej přijala, d) každý věřitel podle něj získá plnění, jehož celková současná hodnota je ke dni účinnosti reorganizačního plánu stejná nebo vyšší než hodnota plnění, které by zřejmě obdržel, kdyby dlužníkův úpadek byl řešen konkursem, ledaže přijímající věřitel souhlasí s nižším plněním, e) pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jím na roveň postavené byly ubrazeny nebo mají být podle reorganizačního plánu ubrazeny ihned poté, co se reorganizační plán stane účinným, ledaže bylo mezi dlužníkem a příslušným věřitelem dohodnuto jinak.*

63. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení, insolvenční soud může schválit reorganizační plán, i když není splněna podmínka uvedená v odstavci 1 písm. c), jestliže reorganizační plán přijala alespoň jedna skupina věřitelů, s výjimkou skupiny věřitelů uvedených v § 335. Učiní tak za předpokladu, že reorganizační plán zajišťuje rovné zacházení s každou zjištěnou pohledávkou v rámci každé skupiny věřitelů, která jej nepřijala, je-li ve vztahu ke každé takové skupině reorganizační plán spravedlivý, a lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že schválení a uskutečnění reorganizačního plánu nepovede k dalšímu úpadku dlužníka nebo k jeho likvidaci, ledaže je likvidace reorganizačním plánem předvídána.
64. Kdy je reorganizační plán spravedlivý ve vztahu k jednotlivým skupinám věřitelů, upravuje insolvenční zákon v ustanovení § 349. Podle odstavce 1 tohoto zákonného ustanovení, reorganizační plán se považuje ve vztahu ke každé skupině zjištěných věřitelů, která ho nepřijala za spravedlivý, mají-li podle něj věřitelé takové skupiny získat k zajištění svých pohledávek stejný nebo obdobný druh zajištění, v téže pořadí, ke stejnému nebo obdobnému majetku dlužníka, popřípadě k jinému majetku dlužníka nejméně stejné hodnoty, stanovené ke dni účinnosti reorganizačního plánu a obdržet plnění, jehož současná hodnota ke dni účinnosti reorganizačního plánu se bude rovnat nejméně hodnotě zajištění stanovené ve znaleckém posudku.
65. Podle odstavce 2 tohoto zákonného ustanovení, není-li dále stanoveno jinak, reorganizační plán se považuje ve vztahu ke každé skupině nezajištěných věřitelů, která ho nepřijala, za spravedlivý, jestliže podle něj má každý věřitel zařazený do takové skupiny získat plnění, jehož současná hodnota ke dni účinnosti reorganizačního plánu není nižší než jmenovitá hodnota jeho zjištěné pohledávky s úrokem ke dni účinnosti reorganizačního plánu, nebo jestliže podle něj žádný z věřitelů, jehož pohledávka je podřízena pohledávkám takové skupiny, neobdrží žádné plnění.
66. Podle odstavce 3 tohoto zákonného ustanovení, reorganizační plán se považuje ve vztahu ke každé skupině věřitelů uvedených v § 335, která ho nepřijala, za spravedlivý, má-li podle něj každý z těchto věřitelů ke dni účinnosti reorganizačního plánu obdržet nejméně takové plnění, kteréby se mu zřejmě dostalo, kdyby po skončení insolvenčního řízení, ve kterém byl dlužníkův úpadek řešen konkursem, proběhla likvidace takového dlužníka.
67. Podle odstavce 4 tohoto zákonného ustanovení, podmínka uvedená v odstavci 3 je splněna, jestliže na základě reorganizačního plánu některá skupina nezajištěných věřitelů nezíská plnění, jehož celková současná hodnota ke dni účinnosti reorganizačního plánu je alespoň stejná jako celková jmenovitá hodnota všech zjištěných pohledávek věřitelů zařazených do této skupiny včetně úroku k těmto pohledávkám ke dni účinnosti reorganizačního plánu.
68. Podle ustanovení § 350 odst. 1 IZ, proti rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu mohou podat odvolání jen ti z věřitelů, kteří hlasovali pro odmítnutí reorganizačního plánu.
69. Podle ustanovení § 350 odst. 2 IZ, až do rozhodnutí insolvenčního soudu o schválení reorganizačního plánu jej může jeho předkladatel vzít zpět. V takovém případě se k podanému reorganizačnímu plánu nepřiblíží.
70. Podle ustanovení § 350 odst. 3 IZ, předkladatel reorganizačního plánu může až do rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu reorganizační plán doplnit nebo změnit; v takovém případě hlasují věřitelé o reorganizačním plánu v podobě po jeho doplnění nebo změně. Schůze věřitelů, která má o reorganizačním plánu rozhodnout, se může konat nejdříve 15 dnů poté, co bylo věřitelům předloženo znění navrhovaných doplnění nebo změn reorganizačního plánu.
71. Podle ustanovení § 335 odst. 1 IZ, při reorganizaci se za věřitele dlužníka považují i společníci a členové dlužníka; za pohledávku těchto osob se považuje právo vyplývající z jejich účasti ve společnosti nebo v družstvu.

72. *Podle ustanovení § 335 odst. 2 IZ platí, že výše pohledávky vyplývající z účasti společníka nebo člena dlužníka ve společnosti nebo v družstvu je rovna nule; ustanovení § 347 odst. 2 tím není dotčeno.*

Zjištění z insolvenčního spisu dlužnice

73. Dle kritérií uvedených v bodě 2.1 reorganizačního plánu jsou věřitelé rozděleni v bodě 2.2 do těchto skupin: skupina 1 jediný zajištěný věřitel, skupina 2 nezajištění věřitelé, kteří mají pohledávky související s provozní činností dlužnice, skupina 3 nezajištění věřitelé, kteří mají za dlužnicí pohledávky související s finanční činností, zejména tedy pohledávky z úvěrových smluv, skupinu 4 tvoří jediný věřitel, jehož pohledávka není reorganizačním plánem dotčena, a skupinu 5 tvoří akcionář dlužnice (§ 335 IZ).
74. Podle bodu 2.3.1 až 2.3.4 reorganizačního plánu se bude každý z věřitelů ve spravedlivé míře podílet na finančních prostředcích dlužnice, zejména na výtěžku z prodeje, výtěžku z provozu, výtěžku z neprovozních pohledávek a likvidačním zůstatku za podmínek a ve výši dále uvedené v reorganizačním plánu. Výtěžek z prodeje a výtěžek z provozu společně představují plné uspokojení pohledávky věřitele skupiny 1 a dolní mez uspokojení věřitelů skupiny 2 a skupiny 3 v závislosti na vypořádání transakce. Výtěžek z prodeje přitom činí 79 596 264 Kč, výtěžek z provozu se skládá z hotovostního zůstatku ve výši 200 mil. Kč a z rezervy na sporné pohledávky, jejíž výše se odhaduje k 31. 10. 2017 na 370 mil. Kč. Výtěžek z neprovozních pohledávek bude z poloviny použit na doplnění rezervy na pohledávky za majetkovou podstatou a z poloviny v závislosti na výši pohledávek jednotlivých věřitelů bude rovnoměrně použit na uspokojení zjištěných nepodmíněných pohledávek věřitelů skupiny 2 a 3, doplnění rezervy na incidenční spory skupiny 2 a rezervy na incidenční spory skupiny 3 a rezervy na podmíněné pohledávky. V případě, že dojde k úplnému uspokojení zjištěných nepodmíněných pohledávek věřitelů skupiny 2 a 3, budou zcela naplněny rezervy, pak bude jakákoliv další část výtěžku z neprovozních pohledávek použita na vytvoření či doplnění rezervy na útlum dolů. Likvidační zůstatek bude pak použit na uspokojení zjištěných nepodmíněných pohledávek skupiny 2 a 3, pokud dojde k úplnému uspokojení zjištěných nepodmíněných pohledávek věřitelů skupiny 1, 2, 3 a 4 a bude zcela vypořádána rezerva na útlum dolů, dojde k uspokojení všech zbylých dluhů dlužnice, bude zbylá část likvidačního zůstatku použita na uspokojení akcionáře ve skupině 5. Dále v bodě 2.3.5 stanoví reorganizační plán vytvoření jednotlivých rezerv a účel jednotlivých rezerv.
75. Způsob nakládání s pohledávkami věřitelů v jednotlivých skupinách stanoví reorganizační plán v bodě 2.4 až 2.8. Pohledávka věřitele skupiny 1, tedy zajištěného věřitele vzhledem k tomu, že hodnota zajištění je vyšší než hodnota přihlášené pohledávky, bude uspokojena v plné výši a neúročí se. Bude uhrazena do 30 dnů po vypořádání reorganizačního plánu. Věřitelé skupiny 2, jejichž úplný seznam je uveden v příloze 13.16 reorganizačního plánu, budou uspokojeni poměrně ve stejném procentuálním poměru, v závislosti na výsledku incidenčních sporů vedených s těmito věřiteli (část 1.7.7 reorganizačního plánu) a v závislosti na naplnění odkládacích podmínek, na které jsou vázány pohledávky věřitelů této skupiny v části 1.7.6 reorganizačního plánu. Uspokojení se odhaduje v této skupině ve výši nejméně 0,35 %, a to z výtěžku prodeje a výtěžku z provozu, nejvýše ve výši 2,59 %. Tyto pohledávky se po nabytí účinnosti reorganizačního plánu neúročí. Jejich uspokojení bude do 30 dnů po získání prostředků z jednotlivých zdrojů určených k uspokojení jejich pohledávek. Žádný z věřitelů, jehož pohledávka je podřízena pohledávkám ve skupině 2, nemá obdržet žádné plnění. Veškeré

pohledávky zařazené do skupiny 3 budou uspokojeny poměrně ve stejném procentuálním poměru. V závislosti na výsledku incidenčního sporu vedeného se společností Citibank se objem uspokojených pohledávek v rámci této skupiny odhaduje na míru uspokojení nejméně 0,35 % a nejvýše 2,59 % (v návaznosti na neúspěch věřitelů popřených pohledávek v této skupině a nenaplnění žádné z odkládacích podmínek). Pohledávky skupiny 3 se po nabytí účinnosti reorganizačního plánu neúročí a budou uspokojeny do 30 dnů od získání prostředků z jednotlivých zdrojů určených k jejich uspokojení. Žádný z věřitelů, jehož pohledávka je podřízena pohledávkám skupiny 3, neobdrží žádné plnění. Pohledávka věřitele skupiny 4 - ten přihlásil svou pohledávku ve výši 15 100 163,62 Kč insolvenční soud přihlášku pohledávky věřitele částečně odmítl do výše 17 814,78 Kč a dle dohody uzavřené mezi dlužnicí a tímto věřitelem, kterou dne 19. 12. 2016 schválil insolvenční soud, bude tomuto věřiteli ke dni 15. 12. 2017 vyplacena částka ve výši 6 050 000 Kč. V této výši se tedy jedná o pohledávku nedotčenou reorganizačním plánem ve smyslu ustanovení § 337 odst. 3 IZ. Ve zbývající výši 2 982 348,84 Kč je pohledávka tohoto věřitele zařazena do skupiny 2 a bude uspokojena dle pravidel uspokojení skupiny 2. Pohledávka tohoto věřitele se neúročí, bude uhrazena do 10 dnů v případě, že dojde k úhradě částky ve výši 6 050 000 Kč splatné 15. 12. 2017. Věřitel této skupiny učinil 3. 4. 2017 písemné prohlášení dle § 337 odst. 3 IZ, že jeho pohledávka zařazená ve skupině 4 není dotčena reorganizačním plánem, proto se skupina 4 považuje za skupinu věřitelů, která reorganizační plán přijala. Žádný z věřitelů, jehož pohledávka je podřízena pohledávce věřitele skupiny 4, neobdrží žádné plnění. Uspokojení pohledávky věřitele skupiny 5 - akcionáře dlužnice se stanoví v nulové výši. Jakékoliv plnění ve prospěch věřitele skupiny 5 se povoluje pouze v případě a po uhrazení veškerých dluhů (správně „pohledávek“) ostatních věřitelů dlužnice a po pořádání rezervy na útlum dolů, přičemž výše plnění se stanoví na hodnotu likvidačního zůstatku dlužnice pro případ likvidace (tj. hodnotu majetkové podstaty po uspokojení všech dluhů dlužnice a vypořádání všech rezerv). V bodě 2.9 reorganizačního plánu stanoví, že pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky postavené pohledávkám za majetkovou podstatou na roveň jsou a budou průběžně hrazeny.

76. Určení způsobu reorganizace je uvedeno v bodě 3. reorganizačního plánu, a to tak, že dojde k realizaci reorganizace kombinací těchto opatření: a) prodejem části majetkové podstaty ve smyslu § 341 odst. 1 písm. b) IZ v rozsahu a za podmínek uvedených v reorganizačním plánu (prodej akcií dceřiné společnosti dlužnice akciové společnosti PRISKO - bod 3.1.3 reorganizačního plánu), b) výplatou části hotovostního zůstatku a c) získání peněžních prostředků z neprovozních pohledávek. V bodě 3.1.7 je upraveno ukončení podnikatelské činnosti dlužnice a její následná likvidace. V bodě 3.7 reorganizačního plánu jsou stanoveny osoby oprávněné nakládat s majetkovou podstatou a omezení v nakládání s majetkovou podstatou, včetně vymezení právních jednání dlužnice podléhající režimu schválení insolvenčním správcem či věřitelským výborem. Provoz obchodního závodu dlužnice v průběhu insolvenčního řízení je upraven v bodech 3.8 až 3.11 reorganizačního plánu.
77. Dopad reorganizace na zaměstnanost v podniku dlužnice a přijatá opatření v tomto směru upravuje reorganizační plán v bodě 3.13.
78. Uspokojení pohledávek, které jsou předmětem incidenčních sporů, je upraveno v bodě 2.10 reorganizačního plánu (včetně uvedení věřitelů těchto pohledávek, jejich výše, zařazení do skupiny věřitelů a uvedení důvodu popření) s tím, že na ně jsou vyčleněny rezervy vypočtené

stejným způsobem, jakým je stanovena úhrada pohledávek věřitelů skupiny 2, respektive 3, a to rezerva na incidenční spory skupiny 2 a rezerva na incidenční spory skupiny 3. Výše rezerv bude dle kalkulace činit částku, která odpovídá poměrnému uspokojení ostatních věřitelů skupiny 2 a 3, ve výši 0,35 %. Celková výše pohledávek, ohledně kterých je veden incidenční spor, činí 14 531 642 642,68 Kč. Celková výše rezerv na incidenční spory činí 52 097 884,99 Kč, tzn. stejné poměrné uspokojení jako ostatní věřitelé skupiny 2 a 3 ve výši 0,35 % z částky 14 531 642 642,68 Kč. Přitom rezerva na incidenční spory skupiny 2 činí 15 704 089,82 Kč a rezerva na incidenční spory skupiny 3 činí 36 393 795,17 Kč. Rezervy na obě skupiny incidenčních sporů budou doplňovány o zdroje z výtěžku z neprovozních pohledávek a dalších případných zdrojů vždy ve výši, v jaké by byly tyto pohledávky uspokojeny v případě, kdyby o nich nebyl veden incidenční spor.

79. Zajištění uspokojení podmíněných pohledávek je upraveno v bodě 2.11 reorganizačního plánu (včetně uvedení věřitelů těchto pohledávek, jejich výše a zařazení do skupiny věřitelů) s tím, že podmíněné pohledávky věřitelů dosahují celkové částky 527 101 411,58 Kč, všechny tyto pohledávky jsou zařazeny ve skupině 2, všechny jsou nezajištěné, v seznamu je uvedeno, u kterých pohledávek je veden incidenční spor. Tyto pohledávky se neúročí, budou uspokojovány pouze při splnění podmínky, na které jsou vázány, a jejich úhrada bude provedena do 30 dnů od doručení písemného oznámení o naplnění podmínky dlužníci, pokud bude dlužníci prokázáno splnění podmínek; ne však dříve, než dojde ke splnění podmínek pro výplatu věřitelů skupiny 2 dle části 2 reorganizačního plánu, a to v procentuální výši, v jaké měly být k okamžiku doručení oznámení o splnění podmínek uspokojeny nepodmíněné pohledávky věřitelů této skupiny. K uspokojení těchto podmíněných pohledávek bude vyčleněna rezerva na podmíněné pohledávky ve výši 247 530,13 Kč, tedy stejné poměrné uspokojení jako ostatní věřitelé skupiny 2 ve výši 0,35 % z 69 043 483,44 Kč. Bude vytvořena rezerva z případného výtěžku z neprovozních pohledávek na uspokojení pohledávek věřitelů skupiny 2 a 3 vázaných na odkládací podmínku.
80. Ze zápisu ze schůze věřitelů konané 24. 8. 2017 (č. d. B-345), na které bylo hlasováno o schválení reorganizačního plánu, vyplývá, že bylo rozhodnuto o nepřiznání hlasovacího práva věřiteli č. 31 s tím, že dále nehlasovali věřitelé č. 58, 457 a 485, jejichž pohledávky byly rovněž popřeny. Mimo schůzi věřitelů hlasovali hlasovacími lístky věřitelé č. 7, 82, 146, 154, 167, 249, 270, 290, 303, 313, 320, 349, 379, 407, 446, 448 a akcionář dlužnice NWR. Věřitel skupiny 1, tedy zajištěný věřitel, hlasoval pro přijetí reorganizačního plánu. Věřitelé skupiny 2 hlasovali pro přijetí reorganizačního plánu s výjimkou věřitelů č. 289, 159 a 457, kteří se zdrželi hlasování. Věřitelé skupiny 3 hlasovali pro přijetí reorganizačního plánu (věřitelé 313, 324, 446 a 448). Věřitel skupiny 5 hlasoval proti přijetí reorganizačního plánu.

K odvolacím námitkám NWR

81. Ad 19) Výtka odvolatelky, že soud prvního stupně pochybil, pokud nevyvodil důsledky z rozporného postoje dlužnice k pohledávkám společnosti Citibank, je nepřipadná. Dlužnice totiž ve smyslu ustanovení § 104 odst. 1 písm. b) a odst. 3 IZ byla povinna uvést v seznamu závazků i takovou pohledávku, jejíž pravost či důvodnost zpochybňovala. K tomu je možno odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 4. 2013, sen. zn. 29 NSČR 45/2010, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 86, ročníku 2013.
82. Ad 20) Schůze věřitelů dne 11. 8. 2016 (č. d. B-180) nepřiznala hlasovací právo věřitelům s popřenými pohledávkami a poté hlasovací právo těmto věřitelům nepřiznal ani insolvenční

soud dle ustanovení § 51 odst. 1 IZ. Tato schůze věřitelů přijala dle § 150 IZ usnesení o způsobu řešení úpadku dlužnice reorganizací a soud prvního stupně dle ustanovení § 152 odst. 1 IZ rozhodl o způsobu řešení úpadku dle tohoto usnesení, a to usnesením ze dne 12. 8. 2016, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-B-181. Toto usnesení, kterým povolil reorganizaci dlužnice, je pravomocné.

83. Ad 21) V pravomocném usnesení o povolení reorganizace dlužnice soud prvního stupně vyzval dlužnici k předložení reorganizačního plánu ve lhůtě 120 dnů od povolení reorganizace a dále mimo jiné ustanovil znalce, kterému uložil, aby do 1. 3. 2017 vypracoval písemně znalecký posudek o ocenění majetkové podstaty dlužnice a předložil ho soudu. K odvolací námitce je nutno zdůraznit, že předpokladem hlasování věřitelů o předloženém reorganizačním plánu není schválení znaleckého posudku ve smyslu § 155 IZ. K tomu je možno odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 11. 2012, sen. zn. 29 NSČR 18/2010, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 65, ročníku 2013. K odůvodněné žádosti na prodloužení lhůty k předložení reorganizačního plánu ze dne 18. 11. 2016 soud prvního stupně usnesením ze dne 22. 11. 2016 (č. d. B-224) prodloužil v souladu s ustanovením § 339 odst. 1 IZ dlužnici lhůtu k předložení reorganizačního plánu do 12. 4. 2017 s tím, že jí uváděné důvody shledal opodstatněné. Tento postup insolvenčního soudu byl zcela v souladu s insolvenčním zákonem. Soudu prvního stupně nelze vytýkat, že by snad tímto rozhodnutím zpomalil průběh insolvenčního řízení dlužnice. Insolvenční zákon konkrétní důvody pro prodloužení lhůty ke zpracování reorganizačního plánu nestanoví, a posouzení důvodů uváděných dlužnicí v její žádosti je tak zcela ponecháno na uvážení insolvenčního soudu.
84. Ad 22) Při hlasování o přiznání hlasovacího práva věřiteli č. 31 na schůzi věřitelů 24. 8. 2017 žádný z věřitelů nehlasoval pro přiznání hlasovacího práva. O přiznání hlasovacího práva tomuto věřiteli rozhodoval soud prvního stupně (§ 51 odst. 1 IZ). V zákonné lhůtě dle § 52 odst. 2 IZ ve znění účinném od 1. 7. 2017 předložil věřitel č. 31 návrh na přiznání svého hlasovacího práva (č. d. B-326). V této žádosti zevrubně zdůvodnil svůj právní názor na existenci své popřené pohledávky za dlužnicí, která svou výší dosahuje 10 mld. Kč s tím, že je největším věřitelem dlužnice. Ve svém vyjádření rovněž odkázal na stanoviska zahraničních právních odborníků k existenci této pohledávky a dokládal je listinami přiloženými ke své žádosti. Pro přiznání hlasovacího práva věřiteli č. 31 nehlasoval žádný z věřitelů a soud prvního stupně rovněž tomuto věřiteli hlasovací právo nepřiznal. Z protokolu z této schůze věřitelů vyplývá, že na odůvodnění tohoto rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že důvodem je skutečnost, že pohledávka tohoto věřitele byla popřena insolvenčním správcem i dlužnicí, je o ní veden incidenční spor, v němž dosud nebylo zahájeno dokazování, na konec listopadu 2017 je nařízeno přípravné jednání. Výsledek tohoto sporu lze obtížně odhadnout, a proto přihlédl i ke stanovisku přítomných věřitelů a hlasovací právo tomuto věřiteli nepřiznal.
85. Toto rozhodnutí soud prvního stupně vyhlásil i spolu s odůvodněním, a protože proti němu není přípustný opravný prostředek (§ 52 odst. 3 účinného znění IZ), neměl povinnost doručovat ho účastníkům řízení (§ 168 odst. 2 o. s. ř., § 7 IZ). Nelze tedy přisvědčit odvolací námitce, že by soud prvního stupně rozhodnutí o nepřiznání hlasovacího práva neodůvodnil. Odvolací soud při přezkumu správnosti tohoto usnesení (§ 52 odst. 4 IZ) neshledal pochybení soudu prvního stupně při jeho vydání. Již ze samotného návrhu věřitele na přiznání hlasovacího práva vyplývá složitost právního posouzení existence této pohledávky a nelze vůbec předjímat výsledek sporu

o její určení. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že s ohledem na výši této popřené pohledávky by v případě hlasovacího práva věřitel s popřenou pohledávkou zcela ovlivnil hlasování skupiny věřitelů, do které byl zařazen reorganizačním plánem. Vzhledem k dodržení zákonného postupu soudem prvního stupně nelze přisvědčit odvolací námitce, že by snad tímto postupem byl věřitel č. 31 nespravedlivě poškozen, když nehlasovali ani ostatní věřitelé s popřenými pohledávkami (viz odstavec 80). Argumentace odvolatelky zohledněním „nehlasujících věřitelů“ je zcela v rozporu se zákonnou úpravou způsobu hlasování o přijetí reorganizačního plánu uvedenou v ustanovení § 347 IZ.

86. Ad 23) Odvolací námitky proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 25. 5. 2016, jímž insolvenční soud vyhověl návrhu dlužnice na nařízení předběžného opatření, nejsou již relevantní. Toto usnesení je pravomocné, bylo potvrzeno odvolacím soudem a důvody jeho vydání jsou zřejmé z odůvodnění jak usnesení soudu prvního stupně, tak i potvrzujícího usnesení odvolacího soudu.
87. Ad 24) Odvolací soud se neztotožňuje s odvolací námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení. Soud prvního stupně v souladu s ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř. (§ 7 IZ) uvedl, čeho se dlužnice domáhala reorganizačním plánem, jak se k reorganizačnímu plánu vyjádřili v průběhu jeho projednání účastníci řízení, uvedl vyjádření dlužnice k výtkám proti průběhu nabídkového řízení. Popis nabídkového procesu předcházejícího zpracování reorganizačního plánu a stanovisek účastníků nabídkového procesu i účastníků řízení popsal soud prvního stupně v odstavcích 1 až 40 napadeného usnesení. Pokud by i v této části napadeného usnesení postupoval v rozporu se zákazem opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy (§ 157 odst. 2 o. s. ř.), pak by tato vada neměla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. V odstavcích 41 až 43 uvedl soud prvního stupně citaci aplikovaných zákonných ustanovení a judikatury Nejvyššího soudu ČR a v odstavcích 44 až 77 usnesení přezkoumatelným a jasným způsobem vyjádřil důvody svého rozhodnutí. Pokud tedy odvolatelka vytýká soudu prvního stupně, že v některém z odstavců 1 až 40 napadeného usnesení bez dalšího převzal závěry dlužnice, pak tato výtka je zcela nepřipadná, neboť v těchto odstavcích se jednalo pouze o citaci stanovisek účastníků řízení či účastníků nabídkového procesu, nikoliv však o závěry soudu prvního stupně.
88. Ad 25) Pokud odvolatelka poukazuje na nedostatečnou informovanost věřitelského výboru dlužnice dle zápisu ze schůze věřitelů ze dne 2. 3. 2017, pak je nutno poukázat na to, že v bodě 7.2 tohoto zápisu (B-273) je na závěr označené debaty uvedeno, že k dotazu dlužnice věřitelský výbor uvedl, že nemá s dlužnicí komunikační potíže. Dle protokolu ze schůze věřitelů ze dne 6. 4. 2017 (č. d. B-278) byli věřitelé seznámeni zástupcem dlužnice s průběhem nabídkového řízení a s uzavřením smlouvy se společností PRISKO. Předseda věřitelského výboru zde sdělil, že věřitelský výbor byl seznámen s nabídkami uchazečů z nabídkového řízení a na dopolední schůzi věřitelského výboru konané téhož dne byli členové věřitelského výboru informováni o uzavření smlouvy se společností PRISKO. Souhlas věřitelského výboru musí mít dlužník dle ustanovení § 330 odst. 2 IZ k právním úkonům, které mají zásadní význam z hlediska nakládání s majetkovou podstatou a její správou a které jsou dále definovány v odstavci třetím tohoto ustanovení. Dne 6. 4. 2017 dlužnice se společností PRISKO uzavřela Smlouvu o převodu akcií (dle bodu 4. je převod vázán na splnění kumulativně stanovených odkládacích podmínek, z nichž jednou je i pravomocné rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu) a Smlouvu

o spolupráci (jejíž účinnost dle bodu 8.2 je vázána rovněž na odkládací podmínku, kterou je předložení pravomocného rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu). Vzhledem k tomu, že žádná z těchto smluv není účinná, nedošlo jejich uzavřením bez dalšího k nakládání s majetkovou podstatou ve smyslu citovaného ustanovení § 330 odst. 2 IZ. Obě smlouvy tvoří přílohu reorganizačního plánu dlužnice a jejich prostřednictvím mají být získány prostředky pro realizaci reorganizace dle tohoto plánu. Lze proto uzavřít, že hlasováním o reorganizačním plánu bylo vyjádřeno i stanovisko věřitelů (nikoliv pouze věřitelského výboru) k uzavření těchto dosud neúčinných smluv.

89. Ad 26) Soud prvního stupně srozumitelným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil (odstavce 50 až 62 napadeného usnesení), proč nespátřuje nepoctivý záměr dlužnice v tom, že řešila reorganizační plán smlouvami se společností PRISKO a proč neakceptovala nabídku společnosti Alcentra poskytnutou v průběhu nabídkového procesu. Odvolací soud s ohledem na společnost Alcentra opakovaně zvýrazňovanou skutečnost, že je vázána povinností mlčenlivosti a že nemůže uvést své investory, má za to, že již tato skutečnost bez dalšího je důvodem, pro který naopak je nutno spatřovat poctivý záměr dlužnice v tom, že tuto nabídku neakceptovala, a to přesto, že částka nabízená společností Alcentra byla mnohonásobně vyšší než nabídka učiněná společností PRISKO. To, že nemůže sdělit své investory, potvrdila společnost Alcentra mimo jiné i ve svém podání ze 4. 7. 2017 (č. d. B-312), v odstavci 14 uvedla, že „Na společnost Alcentra a Ben Oldman jakožto správce investičních fondů se vztahují standardní povinnosti zachování mlčenlivosti a omezení ukládající, jaké informace o svých investorech mohou zpřístupnit. Není obvyklé (ani nutné) poskytovat podrobnosti o investorech v těchto typech transakcí, protože to mnohdy není ani technicky možné s ohledem na množství investorů a s ohledem na skutečnost, že žádný z nich není skutečným vlastníkem fondů podle příslušných právních předpisů. Skutečnost, že účastníci nabídkového procesu z těchto důvodů informace nesdělili (a toto zdůvodnili), neznamená, že by uzavřeli nějakou „tajnou dohodu“ s předchozím vedením OKD.“. V přezkoumávané věci je však nutno zcela jednoznačně přihlídnout ke specifickým insolvenčním řízením dlužnice (jak uvedlo i Krajské státní zastupitelství v Ostravě ve svém vyjádření k odvolání), kdy je rozhodným zajištěním zdrojů k uspokojení pohledávek věřitelů. Přitom z reorganizačního plánu i zprávy o reorganizačním plánu vyplývá, že jedním z těchto zdrojů jsou i tzv. neprovozní pohledávky dlužnice (které jsou předmětem žaloby dlužnice vůči Zdeňku Bakalovi a NWR N. V. a další pohledávky dlužnice za bývalými členy představenstva a dozorčí rady dlužnice - viz bod 2.3.3, bod 1.5 a 3.1.4, 3.1.5 a 3.1.6 reorganizačního plánu). Ve zprávě o reorganizačním plánu na straně 32 dlužnice zdůvodnila, proč byl požadavek na prokázání identity a důkazu o vlastnictví zájemce v nabídkovém procesu jedním z rozhodných hledisek pro přijetí nabídky. Zdůraznila, že sepětí zájemce s osobami, vůči nimž jsou dlužnicí podle reorganizačního plánu uplatňovány tyto neprovozní pohledávky, by mohlo ohrozit jejich vymahatelnost a tím i jeden ze zdrojů uspokojení věřitelů. Přitom dle odvolacího soudu již z tvrzení odvolatelky v odvolání „o pohledávkách seniorních věřitelů vůči skupině NWR držících společností Alcentra“ nelze možnost takového „ohrožení“ jednoznačně vyloučit, bez ohledu na tvrzení o tom, že odvolatelka neuzavřela žádnou dohodu ohledně výsledku tohoto insolvenčního řízení. I v tomto směru se tedy odvolací soud ztotožňuje se závěry uvedenými soudem prvního stupně v odstavcích 53 a 54 odůvodnění napadeného usnesení. Vzhledem k těmto rizikům nemohla totiž být pro dlužnici rozhodná pouze výše částky nabízené společností Alcentra, která byla navíc vázána na splnění dalších podmínek (viz str. 32 a 33 zprávy o reorganizačním plánu).

90. Ad 27) Odvolací námitka proti znění odstavce 44 napadeného usnesení je rovněž nepřípadná, když v tomto odstavci soud prvního stupně zcela správně vyhodnotil, že se společnost PRISKO zavázala k financování útlumů dolů v souladu se zákonem č. 61/1988 Sb., a to i bez ohledu na skutečné ekonomické výsledky OKD Nástupnická, a. s. Tato skutečnost je prokázána smlouvami uzavřenými mezi dlužnicí a společností PRISKO dne 6. 4. 2017, které tvoří přílohu reorganizačního plánu (bod 8. Smlouvy o převodu akcií, bod 2. Smlouvy o spolupráci) i návrhem Smlouvy o převodu obchodního podílu (bod 4. návrhu, který je rovněž přílohou reorganizačního plánu).
91. Ad 28) Pohledávky za majetkovou podstatou jsou uvedeny v reorganizačním plánu dlužnice obecně v bodě 1.7.9, v bodě 2.9 jsou vymezeny tyto pohledávky druhově a je uveden způsob jejich hrazení, v bodech 3.5 a 3.6 reorganizačního plánu jsou vyčísleny dosavadní náklady insolvenčního řízení a očekávané náklady reorganizace. V příloze 13.11 k reorganizačnímu plánu jsou uvedeny pohledávky za majetkovou podstatou vzniklé po 9. 5. 2016. Jsou rozděleny do 10 skupin: 1. odměna a hotové výdaje insolvenčního správce (včetně právního a ekonomického poradce), z toho odměna insolvenčního správce, právní poradce, ekonomický poradce, 2. náklady na správu a údržbu majetkové podstaty, z toho provozní náklady, investice, 3. provozní náklady OKD (ostatní mimo nákladů na správu a údržbu majetkové podstaty), z toho 3 největší dodavatelé v rámci bodu 2. a 3. skupina AWT, skupina Veolia, ALPEX, PBG a ostatní, 4. splátky úvěrového financování včetně nákladů s tím spojených, z toho jistina a úroky, 5. pohledávky znalce na ocenění majetkové podstaty, 6. daně, sociální a zdravotní pojištění, z toho sociální pojištění, zdravotní pojištění, zákonné pojištění odpovědnosti, DPH a ostatní, 7. náklady na právní služby v souvislosti s insolvencí, 8. náklady na útlum důlních závodů OKD, 9. pracovněprávní pohledávky, 10. pohledávky Úřadu práce ČR. U každé z těchto skupin i podskupin jsou pohledávky konkrétně vyčísleny k datu 9. 5. 2016 až 31. 5. 2017, a dále pak odhadem za měsíc červen 2017 a za dobu od 9. 5. 2016 do 30. 6. 2017. Dále je každá z těchto položek vyčíslena formou výhledu za dobu od 1. 7. 2017 do 15. 9. 2017 a za dobu od 1. 7. 2017 do 30. 11. 2017. Odvolací soud po provedení těchto zjištění z reorganizačního plánu dlužnice uzavírá, že tímto způsobem dostal reorganizační plán dlužnice požadavkům na náležitosti reorganizačního plánu co do konkretizace pohledávek za majetkovou podstatou i pohledávek jim postavených na roveň, včetně způsobu, jakým budou tyto pohledávky v průběhu reorganizace uspokojeny (§ 340 odst. 1 písm. a/ a odst. 4 IZ a § 24a odst. 1 písm. h/ vyhl. č. 311/2007 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017). Odvolatelčin odkaz na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 11. 2012, sen. zn. 29 NSČR 18/2010, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 65/2013, je nepřípadný, neboť v tam přezkoumávané věci nebyli věřitelé pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim na roveň postavených vůbec uvedeni.
92. Odvolací námitka, že reorganizační plán neobsahuje ustanovení o nakládání s nevyčerpanou rezervou na sporné pohledávky za majetkovou podstatou, není důvodná. Způsob tvorby rezerv a jejich využití upravuje reorganizační plán v ustanovení 2.3.5. V bodě vii) je stanoven způsob tvorby rezervy na sporné pohledávky za majetkovou podstatou a to, že tato rezerva slouží k uspokojení pohledávek Veolia Průmyslové služby za majetkovou podstatou a dalších sporných pohledávek za majetkovou podstatou, jejichž plnění bylo dlužnicí odmítnuto. O naložení s případnými zbývajícimi finančními prostředky pojednává reorganizační plán v bodě 3.1.7. Zde je stanoveno, kdy bude přistoupeno k likvidaci dlužnice a co bude hrazeno z likvidačního zůstatku, s tím, že z něho budou uhrazeny pohledávky za majetkovou podstatou, pohledávky jim

na roveň postavené a dále budou tyto prostředky rovnoměrně rozděleny mezi věřitele skupiny 2 a 3 (případně věřitele skupiny 4 v případě, že nebude pohledávka věřitele skupiny 4 uspokojena z věcnostního poplatku dle dohody Compass Group splatného 15. 12. 2017) tak, aby jejich pohledávky byly uspokojeny ve stejném poměru dle výše pohledávek. Dále je uvedeno, že v případě, pokud by dlužnice vlastnila jakýkoliv dosud nezpeněžený majetek, který se nepodaří zpeněžit, bude nabídnut věřitelům k uspokojení podle pořadí jejich pohledávek. V případě, že budou zcela uspokojeny pohledávky za majetkovou podstatou, pohledávky postavené jim na roveň, pohledávky věřitelů skupiny 1 až 4 budou uspokojeny v plné výši, bude likvidační zůstatek použit na tvoření rezervy na útlum dolů v souladu se smlouvou o spolupráci, která tvoří přílohu 13.24 reorganizačního plánu, a v případě, že dojde k vytvoření a vyplacení rezervy na útlum dolů v plné výši, pak zbývající část likvidačního zůstatku bude po úhradě všech zbylých dluhů vyplacena akcionáři dlužnice.

93. Ad 29) Problematikou ochrany hospodářské soutěže před poskytováním nedovolených podpor v rámci Evropské unie, pokud jde o podpory poskytované státem nebo ze státních prostředků, se zabýval Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 23 Cdo 1341/2012, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 81, ročníku 2014. V něm uzavřel, že soud má v občanském soudním řízení pravomoc rozhodovat o následcích porušení povinnosti oznámit státní podporu Evropské komisi. Evropská komise je oprávněna rozhodovat v řízení o slučitelnosti státní podpory s čl. 87 odst. 2 nebo 3 Smlouvy o založení Evropského společenství, respektive s čl. 107 odst. 2 a 3 Smlouvy o fungování Evropské unie. V tomto usnesení Nejvyšší soud ČR dále mimo jiné uzavřel, že předtím, než posoudí vnitrostátní soud, zda došlo k porušení oznamovací povinnosti, musí nejprve učinit závěr, zda určité opatření je státní podporou, a zda tedy státní podpora byla poskytnuta. K tomu je nutné zkoumat čtyři kumulativní prvky definované v čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, a to 1) zda opatření znamenalo selektivní výhodu pro soutěžitele, 2) zda bylo poskytnuto členským státem nebo ze státních zdrojů, 3) zda toto opatření způsobilo narušení hospodářské soutěže či zda má potenciál pro narušení hospodářské soutěže a za 4) zda jím byl ovlivněn obchod mezi členskými státy. Teprve v případě, že opatření splňuje všechna tato čtyři kumulativní kritéria, představuje státní podporu, která je podle uvedeného článku Smlouvy o fungování Evropské unie v zásadě zakázána. Dále z uvedeného usnesení Nejvyššího soudu ČR vyplývá, že taková podpora musí být Komisi oznámena a může být poskytnuta až po schválení Komise, která má výhradní pravomoc prohlásit státní podporu za slučitelnou s vnitřním trhem. Při testu toho, zda podle reorganizačního plánu dlužnice dochází k nedovolenému poskytnutí státní podpory, dospěl odvolací soud k závěru, že tomu tak není. Opatřením, které může mít povahu státní podpory ve smyslu kumulativních kritérií shora uvedených, může být až vlastní realizace převodu akcií na základě Smlouvy o převodu akcií uzavřené mezi OKD, a. s. (dlužnicí) jako prodávajícím a společností PRISKO jako kupujícím dne 6. 4. 2017, která je přílohou reorganizačního plánu č. 13.24. Dle bodu 4.1 této smlouvy však k převodu akcií a k tomu, aby za ně kupující (akciová společnost, jejímž jediným akcionářem je Ministerstvo financí České republiky) zaplatila sjednanou kupní cenu, může dojít až po splnění všech odkládacích podmínek převodu, mezi které mimo jiné patří právní moc rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu a obdržení rozhodnutí Evropské komise o povolení uskutečnění tohoto převodu akcií nebo vyjádření Evropské komise o tom, že tato transakce nepodléhá jejímu souhlasu, případně že tato převodní transakce se bude na základě právního předpisu považovat za povolenou v důsledku marného

uplynutí lhůty k rozhodnutí o návrhu na povolení. Na tuto odkládací podmínku odkazuje výslovně i reorganizační plán v bodě 3.1.3 B) u vypořádání transakce převodu akcií a v bodě 3.3 pod písm. viii) u časového rámce reorganizace. Dále je možno odkázat i na to, že i Smlouva o spolupráci, kterou uzavřela dlužnice se společností PRISKO dne 6. 4. 2017, není rovněž dosud účinná (viz bod 8.2 této smlouvy) a Smlouva o vkladu obchodního závodu dlužnicí jako vkladatelem do společnosti OKD Nástupnická, a. s. dosud uzavřena nebyla a je přiložena k reorganizačnímu plánu v podobě návrhu (§ 342 písm. g/ a f/ insolvenčního zákona).

94. Ad 30) Znalecký posudek byl schválen na schůzi věřitelů 6. 4. 2017 a na základě tohoto schválení vydal soud prvního stupně usnesení o ceně majetkové podstaty dne 11. 4. 2017 (B-280). V něm v souladu s ustanovením § 155 odst. 4 IZ uvedl, že dle znaleckého posudku likvidační hodnota majetkové podstaty na bázi tržních cen činí 3 050 600 000 Kč, výdaje spojené s likvidací provozu podniku a společnosti činí 8 436 100 000 Kč a likvidační hodnota majetkové podstaty dlužnice k rozvrhu činí 0 Kč. K námitkám odvolatelky ohledně nesplnění podmínky schválení reorganizačního plánu uvedené v ustanovení § 348 odst. 1 písm. d) IZ je nutno uvést následující. Ocenění majetkové podstaty dlužnice bylo provedeno znaleckým posudkem ke dni 31. 12. 2016 na úrovni brutto hodnoty podniku pomocí majetkové metody likvidační hodnoty na bázi tržních cen. Dle závěru znaleckého posudku /část C) - str. 104 znaleckého posudku/ majetková (substanční) hodnota podniku je tvořena součtem individuálně oceněných aktiv (majetku). Metoda substanční hodnoty vychází z hodnot, za které by byl majetek společnosti ve stavu k datu ocenění prodejný. Tato hodnota aktiv byla stanovena na 3 050 600 000 Kč. V bodě 7.6.2 pod položkou 4. znaleckého posudku znalec vyčíslil výdaje na udržování a správu majetkové podstaty a pracovněprávní pohledávky zaměstnanců dlužnice vzniklé po prohlášení úpadku na 8 436 100 000 Kč. (kapitola 7.5 znaleckého posudku). Již ze srovnání těchto částek je zřejmé, že aktiva dlužnice nepostačují ani na plnou úhradu pohledávek spojených s udržováním a správou majetkové podstaty a pracovněprávních pohledávek zaměstnanců dlužnice vzniklých po prohlášení úpadku (tj. pohledávek za majetkovou podstatou - § 168 IZ - které se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku) a na uspokojení pohledávek věřitelů rozvrhovým usnesením v konkursu nezbyvá již žádná částka. Proto odvolací soud uzavírá, že výše plnění pro každého z věřitelů dlužnice dle reorganizačního plánu (viz výše uvedená zjištění z reorganizačního plánu v odstavci 75.) je vyšší než hodnota plnění, které by zřejmě obdrželi při řešení úpadku dlužnice konkursem.
95. Pokud jde o výhrady proti datu, k němuž byla majetková podstata dlužnice oceněna, pak odvolací soud poukazuje na to, že správně mělo být provedeno ocenění ke dni podání znaleckého posudku (§ 155 odst. 1 IZ), tzn. k 28. 2. 2017, zatímco znalec výslovně uvedl, že ocenění provádí k 31. 12. 2016. Se zřetelem na znalce stanovenou hodnotu aktiv dlužnice a na výdaje na udržování a správu majetkové podstaty a pracovněprávní pohledávky zaměstnanců (uvedené shora) rozdíl dvou měsíců v datu ocenění nemohl mít vliv na shora uvedený závěr o uspokojení věřitelů v případě řešení úpadku dlužnice konkursem.
96. Neobstojí odvolací námitka, že věřitelé nebyli informováni o porovnávání řešení úpadku dlužnice reorganizací a konkursem a o tom, jak by jejich pohledávka při řešení konkursem byla uspokojena. V reorganizačním plánu u každé skupiny věřitelů je výslovně uvedeno srovnání navrhovaného uspokojení s odhadem uspokojení v konkursu - viz u skupiny 1 bod 2.4.6, u skupiny 2 bod 2.5.4, u skupiny 3 bod 2.6.4, u skupiny 4 bod 2.7.4 a u skupiny 5 bod 2.8.3.

97. Odvolací soud se rovněž neztotožňuje s námitkou odvolatelky, že v rámci konkursu by nezajištění věřitelé, kteří jsou plátcí DPH, byli uspokojeni co do svých pohledávek vratkou DPH od finančního úřadu. Podle ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) IZ (účinného od 1. 1. 2014), pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, jsou mimo jiné pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty. Z důvodové zprávy k zákonu č. 294/2013 Sb., jímž byl v tomto směru změněn insolvenční zákon, pak vyplývá, že se jedná o pohledávku vzniklou opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty s tím, že na základě rozhodnutí vlády z 27. 2. 2013 byla doplněna tato zapodstatová pohledávka jako oprava výše daně v případech předpokládaných ustanovením § 44 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. To znamená, že mimo ostatních znaků uvedených v tomto ustanovení tyto pohledávky musí vzniknout nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku (k výkladu běhu této lhůty viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014-42). Proto nemůže obstát zjednodušené pojetí odvolatelky, dle něhož každý z věřitelů dlužnice, který je plátcem DPH, by částku DPH získal v případě řešení úpadku dlužnice konkursem a tím by dosáhl vyššího plnění než v reorganizaci. K tomu je možno poukázat i na vyjádření dlužnice a insolvenčního správce dlužnice k odvolání (viz výše odstavce 38. a 39.) s tím, že žádá z pohledávek „přihlášených“ do insolvenčního řízení dlužnice není starší 6 měsíců před rozhodnutím o úpadku dlužnice, takže žádný z věřitelů nemá možnost upravit si svou daň na výstupu. Odvolací námitka, že věřitelé nebyli upozorněni na nemožnost uplatnění nároku na vrácení DPH, není pravdivá. Reorganizační plán v části 3.1.12 upravuje daňové dopady reorganizace na věřitele a v bodě 3.1.2.1 iii) obsahuje mimo jiné i poučení o nemožnosti „vratky DPH“ v reorganizaci na rozdíl od konkursu.
98. Ad 31) V této námitce odvolatelka zcela pomíjí dne 6. 4. 2017 uzavřenou Smlouvu o spolupráci mezi OKD Nástupnická, a. s. a dlužnicí (jejíž účinnost je v bodě 8.2 vázána na právní moc rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu), která zajišťuje postup dle reorganizačního plánu ve vztahu k OKD Nástupnická, a. s.
99. Ad32) Kupní cena uvedená ve Smlouvě o převodu akcií uzavřené mezi dlužnicí a PRISKO dne 6. 4. 2017 je cenou dohodnutou mezi těmito smluvními stranami, kterou věřitelé odsouhlasili přijetím reorganizačního plánu. Odvolatelka ani neuvádí, zda a s jakým právním předpisem by měla být sjednaná kupní cena v rozporu. Obecná námitka, že nebylo hodnoceno, zda jde o cenu obvyklou, není způsobilá zpochybnit závěry uvedené v napadeném usnesení.
100. Ani obecná námitka proti výši nákladů insolvenčního řízení (i s ohledem na složitost tohoto insolvenčního řízení a obtížnost právního jednání nutného k řešení úpadku dlužnice) není dle odvolacího soudu bez dalšího způsobilá zpochybnit správnost napadeného usnesení. Je nutno rovněž poukázat na to, že, jak uvádí i odvolatelka, jde o pohledávky za podstatou uvedené v příloze reorganizačního plánu, který byl věřiteli, jak je zdůvodněno výše, schválen.
101. Ad 33) Argumentace odvolatelky nesrozumitelným dvojím předložením reorganizačního plánu není správná. Dle ustanovení § 350 odst. 3 IZ může předkladatel reorganizačního plánu tento plán změnit až do rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu s tím, že v takovém případě hlasují věřitelé o reorganizačním plánu v podobě po jeho doplnění nebo změně, a schůze věřitelů, která má o reorganizačním plánu rozhodovat, se může konat nejdříve 15 dnů poté, co bylo

věřitelům předloženo znění navrhovaných doplnění nebo změn reorganizačního plánu. Přitom, jak vyplývá z obsahu insolvenčního spisu, první reorganizační plán byl zveřejněn 10. 4. 2017 na č. d. B-281 spisu a změněný reorganizační plán byl zveřejněn v insolvenčním rejstříku 30. 6. 2017 na č. d. B-310 a přílohy téhož dne na č. d. B-311. O reorganizačním plánu ve změněném znění pak rozhodovala schůze věřitelů konaná 24. 8. 2017 (č. d. B-345). Bylo tedy dodrženo ustanovení § 350 odst. 3 IZ. Reorganizační plán, jak konstatuje odvolací soud po jeho přezkoumání, je rovněž přehledný a srozumitelný a dostal všem požadavkům na své náležitosti dle ustanovení vyhl. č. 311/2007 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017.

102. Ad 34) K argumentaci odvolatelky, že nepoctivým záměrem dlužnice je i porušení zákona o obchodních korporacích (§ 76 tohoto zákona), když jako člen statutárního orgánu dlužnice jednal o uzavření smluv se společností PRISKO člen, kterého do představenstva dlužnice nominovala společnost PRISKO bez splnění povinnosti dle ustanovení § 54 až 55 zákona o obchodních korporacích, uvádí odvolací soud následující. Z úvěrové smlouvy uzavřené mezi společností PRISKO jako věřitelem a dlužnicí jako dlužníkem dne 15. 8. 2016, ve znění dodatku č. 1 ze dne 6. 4. 2017, mimo jiné vyplývá, že věřitel má právo, aby funkce finančního ředitele či obdobné funkce přímo podléhající představenstvu či jednotlivému členu představenstva dlužnice, vedoucí úctárny přímo podléhající této osobě, funkce jednoho člena představenstva a jednoho člena dozorčí rady dlužnice byly obsazeny osobami nominovanými věřitelem. Dlužnice se zavázala zajistit poté, co jí věřitel oznámí jména nominovaných osob, ustanovení těchto osob do uvedených funkcí za podmínek ve smlouvě uvedených. Dále je zde uvedeno, že věřitel není odpovědný za výkon funkce nominovanou osobou, nominovaná osoba je při výkonu funkce povinna dodržovat veškeré závazné právní předpisy a interní směrnice dlužnice a věřitel není oprávněn udílet nominované osobě pokyny týkající se výkonu funkce. V případě, kdy ustanovení nebo odvolání nominované osoby nebo k úkonu týkajícímu se nominované osoby je třeba souhlasu jiného orgánu než představenstva dlužnice a tento souhlas není získán, není dlužnice v prodlení se splněním této své povinnosti z tohoto důvodu, ledaže by nevyvinula veškeré přiměřené úsilí k získání takového souhlasu. Nominovaná osoba je pak oprávněna provádět pro věřitele odborný monitoring dlužnice po technické a provozní stránce. Úvěrová smlouva i její dodatek jsou podepsány za dlužnici všemi třemi členy jejího představenstva, tak jak vyplývají z jejího výpisu z obchodního rejstříku (jejího tříčlenného představenstva). Z těchto skutkových zjištění s ohledem na ustanovení § 54, 55 a 76 zákona o obchodních korporacích č. 90/2012 Sb. pak vyplývá, že v přezkoumávané věci nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby nominovaná osoba jako člen orgánu dlužnice plnila informační povinnost. Již uzavřením úvěrové smlouvy bylo totiž informováno o „nominaci osob“ představenstvo dlužnice a členy představenstva a dozorčí rady dlužnice volí valná hromada dlužnice (§ 421 odst. 2 písm. e/ a f/ zákona o obchodních korporacích), která jako nejvyšší orgán dlužnice je tím informována o důvodu nominace osoby určené společností PRISKO. Proto odvolací soud neshledává námitku o porušení pravidla o střetu zájmů důvodnou.

Závěry odvolacího soudu

103. Odvolací soud při přezkumu reorganizačního plánu i řízení, které předcházelo vydání napadeného usnesení, nezjistil ani na základě odvolacích námitek rozpor reorganizačního plánu s insolvenčním zákonem nebo jinými právními předpisy. Je proto splněna podmínka pro schválení reorganizačního plánu dle ustanovení § 348 odst. 1 písm. a) IZ. Na základě shora

uvedených zjištění odvolací soud uzavírá, že lze důvodně předpokládat, že reorganizačním plánem není sledován nepoctivý záměr. Je tedy splněna i podmínka dle § 348 odst. 1 písm. b) IZ.

104. Ze shora uvedených zjištění z obsahu spisu vyplývá, pokud jde o hlasovací lístky věřitelů, kteří hlasovali o přijetí reorganizačního plánu mimo schůzi věřitelů, a o výsledky hlasování na schůzi věřitelů 24. 8. 2017, že pro přijetí reorganizačního plánu hlasovali všichni hlasující věřitelé skupin č. 1, 2 a 3 (§ 347 odst. 1 IZ) a věřitel skupiny č. 4 (§ 347 odst. 4 IZ). Reorganizační plán byl proto těmito skupinami věřitelů přijat. Proti přijetí reorganizačního plánu tedy hlasoval jediný věřitel skupiny č. 5 - jediný akcionář dlužnice.
105. Protože nebyla splněna podmínka dle ustanovení § 348 odst. 1 písm. c) IZ, když skupina 5 reorganizační plán nepřijala, je nutno zabývat se tím, zda reorganizační plán zajišťuje rovné zacházení s každou zjištěnou pohledávkou v rámci každé skupiny věřitelů, která jej nepřijala, je-li ve vztahu ke každé takové skupině reorganizační plán spravedlivý a lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že schválení a uskutečnění reorganizačního plánu nepovede k dalšímu úpadku dlužnice nebo její likvidaci, ledaže je likvidace reorganizačním plánem předvídána (§ 348 odst. 2 IZ).
106. Podmínka spravedlnosti reorganizačního plánu ve vztahu ke skupině věřitelů uvedených v § 335 IZ, tj. v přezkoumávané věci ke skupině věřitelů č. 5, která reorganizační plán nepřijala, je splněna, neboť jak vyplývá ze shora uvedených zjištění z reorganizačního plánu (viz shora odstavec 75. a 92.) má být věřiteli ve skupině 5 vyplacena k jeho uspokojení zbylá část likvidačního zůstatku dlužnice (§ 349 odst. 3 IZ) a ze závěrů ohledně uspokojení věřitelů dlužnice v konkursu (viz shora odstavec 93.) vyplývá, že by na uspokojení pohledávky věřitele v této skupině nezbyla žádná částka. Současně žádná skupina nezajištěných věřitelů nezíská plnění specifikované v § 349 odst. 4 IZ (viz shora odstavec 75.).
107. Ve skupině 5, která reorganizační plán nepřijala, je pouze jeden věřitel, proto je splněna podmínka rovného zacházení s pohledávkami této skupiny. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti o náležitostech a obsahu reorganizačního plánu má odvolací soud za to, že lze důvodně předpokládat, že schválení a uskutečnění reorganizačního plánu nepovede k dalšímu úpadku dlužnice s tím, že likvidace dlužnice je reorganizačním plánem předvídána (viz shora odstavec 92.). Lze uzavřít, že podmínka pro schválení reorganizačního plánu insolvenčním soudem stanovená v § 348 odst. 1 písm. c) IZ je splněna.
108. Porovnáním plnění, které získá každý z věřitelů podle reorganizačního plánu (viz shora odstavec 75.), s plněním, které by získal při řešení úpadku dlužnice konkursem (viz shora odstavec 93.), vyplývá, že hodnota, kterou získá každý z věřitelů dle reorganizačního plánu, je vyšší než hodnota, kterou by zřejmě obdržel v případě konkursu dlužnice. Odvolací soud tedy uzavírá, že je splněna podmínka pro schválení reorganizačního plánu dle ustanovení § 348 odst. 1 písm. d) IZ.
109. Reorganizační plán stanoví průběžné hrazení pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim postavených na roveň (viz shora odstavec 75. a 91.) a je tedy splněna i podmínka pro schválení reorganizačního plánu dle ustanovení § 348 odst. 1 písm. e) IZ.
110. Odvolací soud proto postupoval podle ustanovení § 219 o. s. ř. (§ 7 IZ) a napadené usnesení jako ve výroku věcně správně potvrdil.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto usnesení **lze** podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti výroku II. tohoto usnesení **není** dovolání přípustné.

Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; dlužníci, insolvenčnímu správci, odvolatelům, věřitelskému výboru a státnímu zastupitelství se však doručuje i zvláštním způsobem, přičemž lhůta k podání dovolání začíná běžet ode dne doručení usnesení zvláštním způsobem.

Olomouc 6. února 2018

JUDr. Ivana Waltrová v. r.
předsedkyně senátu